

Un număr vechiu 7 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE — SOCIOLOGIE

Director: N. C. SCHINA

COMITETUL :

GR. CONDURATU, Consilier la Curtea de Apel, București

D. NEGULESCU
Profesor la Facultatea
de drept din BucureștiC. SIPSOM
Profesor la Facultatea
de Drept din BucureștiALEX. CERBAN
Dr. în Drept din Paris
Profesor UniversitarALFRED JUVARA
Dr. în Drept din Paris
AvocatIOSEF G. COHEN
AvocatTR. ALEXANDRESCU
Fost Prim-Președ. Trib.
Avocat

Secretar de Redacție : E. C. DECUSARA, Dr. în drept din Paris, Directorul Statisticii Judiciare

Membru corespondent pentru Paris : EDOUARD LEVY, Dr. în Drept, Avocat, Paris

ABONAMENTULUn an p. Bănel, Case Comerc. și Autorit. 400 lei
„ Magistrați și Avocați fără supl. 180 „
6 luni prețul cel de sus pe jumătateAPARE ODATA PE SAPTAMANA
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția și AdministrațiaBucurești, Artei, 5 și Rahovei, 5
Lângă Palatul Justiției
— TELEFON 13/29 —

Cu acest număr încheiem anul 1921.

Numărul viitor va apare cu data de Duminică 1 Ianuarie 1922.

De la această dată revista va fi imprimată pe hârtie de bună calitate, aceeași dinainte de război.

Anunțăm totodată că s'a pus sub presă **Tabla de materii pe 1916**, care e un adevărat repertoriu juridic, și care va apare ca și revista în cele mai bune condițiuni tehnice.Tabla de materii se va pune în vânzare pe preț de lei 30.— Treptat se vor pune sub presă **Tablele pe 1919, 1920 și 1921**. Cei cari vor dori să și le procure, sunt rugați a trimite costul lor prin mandat postal, adăugând 2 lei pentru a li se expedia recomandat.**SUMAR**— Criza de Drept (urmare și sfârșit) de d. D. O. Candrea ;
— Care este timbrul cerut pentru intentarea acțiunilor la judecătoria de ocol, când obiectul acțiunii este anularea unui act de vânzare pentru neîndeplinirea obligațiilor luate de părți de d. judecător Orațiu Alexandrescu ;**JURISPRUDENȚA :**— Curtea de Apel Constanța : *Mihali Gheorghiu cu Petre N. Bârsan*. (Procedura de urmat în apel pentru suspendarea executării unei hotărâri dată după legea proprietarilor. Art. 11 legea proprietarilor și art. 338 pr. civ.), cu o Notă ;— Tribunalul Putna s. I : *Societatea „Alimentara” cu Hascal Rozemberg*. (Dacă sunt admisibile contestațiile la sechestrul asigurător? Art. 104, 399, 411 și 612 și 613 pr. civilă) cu o Notă de d. Prof. Alex. Cerban ;— Tribunalul Prahova s. II : *Ionescu cu Banca pop. „Avântul” Gura Vitannei*. (Dacă funcționarii cooperativelor sau băncilor populare pot beneficia de amnistie pentru delictul de sustracțiune și delapidare?) cu o Notă de d. avocat Vintilă Dongoroz ;**Rezumatel jurisprudenței Curților de apel și Casație**

— Cas. s. I : 1. Inchiriere. Decretul-lege No. 1420/920. Competința comisiunilor arbitrale. Determinarea acestei competențe. Art. 19 și 5 din decretul-lege. 2. Référé. Chiriaș care a părăsit imobilul în ocazia unui incendiu. Cerere de reintegrare în imobil pe calea recursului. Admisibilitate. Cestiunea dacă imobilul mai este sau propriu de a fi locuit este cestiune de fond. Art. 66 bis pr. c.

— Cas. s. II : Apel. Anularea sentinței primei instanțe pentru violare sau omisiune de forme. Obligarea instanței de apel de a statua asupra fondului. Aplicațiune. Art. 210 pr. penală.

— Cas. s. III : Sămsărie. Operație de sămsărie intervenită în afaceri comerciale. Act de comerț independent de calitatea mijlocitorului care a efectuat-o. Art. 3 al. 12 c. com.

— *Jurisprudență străină* : 1. Pensiune alimentară. Suspendare. Rate întârziate. Nerepetițiune. Excepțiune. Datorii. Art. 205 c. civ. fr. (187 c. civ. rom.). 2. Apel. Predarea dosarelor. Incertitudine. Expertiză. 3. Violențe și căi de fapt. Fapte nespecificate. Lipsă de motoare. Art. 311 c. p. fr. (art. 238 c. p. r.).**CRIZA DE DREPT**

Dintre puterile Statului aceea care contribuie mai mult la desconsiderarea legilor este puterea care are menirea să le aplice. Totdeauna puterea executivă prin modul de aplicare a legilor votate de Parlament, a înlesnit denaturarea scopului lor, fie aplicându-le împotriva adevăratului lor sens, fie întârziind aplicarea lor, fie ne-aplicându-le deloc. Legea nu are putere decât fiind aplicată pentrucă ea nu e decât o putere virtuală, care, spre a fi tradusă în fapt, are nevoie de acțiune. Un stat nu se menține prin abundența legilor cu care-l înzestrează Parlamentul. Statului îi trebuie, dimpotrivă, legi cât mai puține, dar a căror aplicare să fie inevitabilă și conform spiritului legilor aplicate. Cum de multe ori puterii executive îi este dată sarcina de a elabora regulamentele necesare lămuririi și completării legilor, ea se folosește de acest prilej pentru a le atenua și a le amenda, în sensul interpretării favorabile guvernului, sau a le eluda în totul, nepunându-le la dispoziție mijloacele de aplicare. Este desigur un rău considerabil.

Când însă puterii executive îi este dată și facultatea de a legifera, atunci ea apare în Stat ca unica putere. Astfel s'a întâmplat la noi timp de patru ani dela 15 August 1916 până la Noembrie 1920, când numai cu mici intermitențe puterea legislativă a fost exercitată efectiv de Parlament. Nu este în intenția noastră să analizăm dacă într'adevăr era o necesitate reală să se urmeze astfel; este incontestabil că motive foarte temeinice au contribuit la suprimarea sau la încălcarea drepturilor puterii legislative. Războiul și necesitățile neprevăzute ale unei grave situații de Stat au justificat în parte aceasta. S'a recurs uneori la măsuri radicale, ca, de exemplu, desființarea unei întregi legislaturi. Parlamentul Marghiloman întrunit la Iași a fost dizolvat și lucrările sale anulate printr'un simplu decret-lege al guvernului următor, pentru motivul

că votase o pace care, dealtfel, nu mai fusese promulgată. Chiar de am presupune măsura oricât de legitimată, oare, cu această ocazie, nu s'a acreditat în spiritul public ideea că guvernul e totul, iar, Parlamentul și legile lui nu însemnează nimic?

Regimul decretelor-legi a fost întronat chiar de Parlament, și anume de Parlamentul din 1916, premegător războiului, care a votat legea prin care a acordat guvernului dreptul de a legifera „sub rezerva ratificării ulterioare a corpurilor legiuitoare”. Legea era vădit anticonstituțională după cum am arătat. Cu toate acestea Inalta Curte de Casație invocând „dreptul de necesitate” a îndreptățit guvernul să uzeze de această cale atunci când amânarea unei dispoziții legislative ar fi dăunătoare și când împrejurări excepționale ar face imposibilă convocarea la timp a Parlamentului. Guvernele cari s'au succedat în perioada dela 1916 la 1920 au uzat însă de calea decretelor legi nu numai în cazuri urgente, dar oridecâteori au voit, și fără nici o restricție. Astfel prin decrete-legi s'a modificat Constituția (decretele-legi de împământenirea evreilor ș. a.) s'au făcut legi noi și s'au modificat aproape toate legile noastre în vigoare.

Primul guvern care a uzat de această cale avea cel puțin o îndreptățire formală: legea Parlamentului care îi dădea dreptul. Parlamentul din 1918 (desființat) a votat și el asemenea lege dând putere guvernului său să legifereze. A urmat însă un alt guvern căruia nici un Parlament nu-i dăduse dreptul și care totuși a legiferat prin decrete-legi până ce și-a putut convoca un Parlament. Ceeace constituie însă gravitatea acestui sistem legislativ este că Corpurile legiuitoare s'au întrunit de mai multe ori și nu s'au grăbit să ratifice, dar nici să respingă asemenea decrete. Parlamentele s'au dizolvat fără să ratifice nici cel puțin decretele-legi electorale pe baza cărora se întruniseră. Astfel că astăzi, din imensul număr al decretelor-legi, numai puține sunt ratificate și celelalte contribuiesc și acum la nesiguranța legislativă care domnește în țară. Cu toate acestea ratificarea lor nu poate fi refuzată. În adevăr, toate decretele-legi puse în aplicare, au creat situații juridice și de fapt cari nu pot fi schimbate. Pe baza lor sau pronunțat și s'au executat pedepse, s'au organizat instituții, s'au răpit și s'au acordat drepturi. Din această cauză refuzul ratificării lor este imposibil pentru epoca în care decretele-legi au ființat; pentru viitor însă, situația trebuie lămurită fie prin abrogarea lor, fie prin modificările cuvenite. Când se știe că multe din ele au fost făcute în pripă, cu numeroase greșeli și cu călcarea unor elementare principii juridice, este de datoria Parlamentului să lichideze cât mai curând această legislație a... șefilor de birou.

Ca un vestigiu al omnipotenței legislative a guvernelor din anii trecuții — căci presupunem această epocă definitiv încheiată — înregistrăm astăzi măsuri

prin cari puterea executivă depășește atribuțiile sale încercând să legifereze și contribuind astfel să scadă prestigiul legilor. Câteva exemple: Legea promulgată în luna Iulie 1921 acordă drept de pensie ofițerilor de rezervă cari au luptat în războiu și cari având 15 ani de funcțiune la Stat ar fi demisionat până la 10 Octombrie 1921. Deși legea declară că data ei de punerea în aplicare este 1 Aprilie 1920, deși nu conține nici o dispoziție care să acorde guvernului dreptul de a-i suspenda aplicarea, totuși un jurnal al consiliului de miniștri din 9 August 1921 o suspendă, pentru motivul că prin aplicarea ei s'ar dezorganiza serviciile Statului. În baza cărui drept, miniștrii, fie chiar adunați în consiliu, pot suspenda o lege în vigoare? Iar dacă motivul suspendării este întemeiat, pentru ce nu s'a observat la votarea legii?

Tot printr'un jurnal al consiliului de miniștri se interzice portul armelor în țară, pe baza unui referat al miniștrilor de interne și războiu.⁸⁾ Deși referatul recunoaște că modurile pentru reglementarea portului și comerțului armelor *trebuiesc legiferate*, conchide totuși a se lua anumite măsuri „transitorii până la legiferare” cari să fie aplicate „chiar fără sancțiuni”. Ne întrebăm: ce valoare pot avea astfel de dispoziții platonice, când de ex.: cel ce va purta arme fără autorizație, sau vânzătorul care nu va pretinde autorizație cumpărătorului, nu vor putea fi pedepsiți?

În noua lege a contribuțiilor directe se spune clar și în mai multe rânduri (art. 26, 34, 40, 65) că declarațiile de impozite vor fi făcute în termenul ce se va prevedea în decretul de promulgare al legii. Intervine totuși — și în această materie! — consiliul de miniștrii, care prelungește termenul prevăzut în decret, deși noile legi financiare nu-i acordă dreptul să le modifice sau să le amâne aplicarea.

Și astfel, dispoziții legale luate azi, se schimbă mâine de guvern, — pentru a se întreține în țara noastră o confuzie legislativă fără pereche.

Incheem această scurtă enumerare cu două cazuri bine cunoscute: acela prin care ministrul de industrie modifica pe cale de decizie decretul-lege al speculei, obligând pe apelant să depună amenda, sub pedeapsă de nulitate a apelului⁹⁾; sau, altă modificare a aceluiaș decret-lege¹⁰⁾, deastădată făcută pe cale de ordonanță pentru Ardeal de către directorul general al Justiției din Cluj, cu toate că nici o lege nu dă dreptul acestui funcționar să legifereze. E drept că astfel de dispoziții legislative pot fi și au fost cu ușurință înlăturate de instanțele judecătorești; dar aceasta nu împiedică ca ele să arunce neîncrederea în legile pe cari le amendează și să deprindă publicul cu nerespectarea lor.

Nu numai încercând a legifera; guvernul face

8) *Monitorul Oficial* din 20 Septembrie 1921.

9) Vezi *Curierul Judiciar* No. 4-5 din 25 Ianuarie și No. 24-25 din 4 Aprilie 1920 cu nota d-lui E. C. Decusară.

10) Publicată în *Gazeta Oficială* No. 18 din 10 Iunie 1921.

publicului școala disprețului legilor. Prerogativa constituțională acordată Regelui de a amnistia în materie politică și de a grația pe condamnați, constituită pentru guvern — puterea care uzează efectiv de această prerogativă — ocazia de a călca toate legile penale ale țării, de a împieta asupra puterii judecătorești, de a exercita un arbitrar pentru care nu poate fi făcut de nimeni responsabil și de a nedreptăți pe unii condamnați, favorizând pe alții.

Bentham a spus că grația e o baghetă magică care are puterea de a anula legile. Din cauza prea deseii întrebuintări a acestei clemente, pe care guvernul o folosește la orice aniversare mai însemnată, infractorii contează totdeauna pe ea pentru a eluda pedeapsa. În ultimul timp s'au acordat grațieri și pentru delict de speculă¹¹⁾, cu toate că pedeapsa prevăzută de lege e atât de mică încât s'a dovedit incapabilă de a stăvili specula.

Grația nu calcă numai în picioare hotărârile judecătorești, dar dă loc la arbitrarul foarte grav al directorilor de închisori, care și recomandă favoriții. Aceasta în cazul fericit când condamnații au făcut cunoștință cu închisoarea, căci sunt și cazuri când grațierea i-a ferit de această neplăcută eventualitate.

Și *amnistia*, aplicată mai întâi în materie politică, e din ce în ce mai des repetată. În Franța s'a socotit că în medie, la 18 luni odată se votează periodic câte o lege de amnistie, — se știe că acolo e acordată de Parlament. Amnistia e mult mai primejdioasă decât grația. Ea nu numai că dă loc la arbitrar în alegerea faptelor ce sunt amnistiate, dar oprește acțiunea legilor pentru acele fapte. „Este ruina la bază a oricărui organism judiciar, este școala metodică a disprețului față de legi“, spune Bellet. În ultimul timp și la noi, de altfel ca și în Franța, amnistia s'a întins și la foarte numeroase delict de drept comun. Cum în acest mod se depășea prerogativa regală și cum, astfel ea echivala cu o suspendare pe timp limitat a legii penale, — era nevoie să fie dată sub formă de decrete-legi. Unul din ele nici până astăzi nu a fost ratificat. Cu astfel de măsuri, închisorile au fost deschise și s'au acordat așa dar premii infractorilor, unora pentru motivul că au luptat în războiu, altora nici cel puțin pentru atâta. Aplicate tocmai în timpul când trebuia asigurat pe orice cale respectul slăbit față de lege, amnistiiile și grațiile din ultimul timp au avut pare că de efect să înmulțească numărul crimelor. Niciodată în țara românească nu au fost mai numeroase, mai îndrăznețe și mai ingenioase. Nu avem statistici noi, dar simpla cetire a gazetelor poate convinge pe oricine¹²⁾.

11) *Monitorul Oficial* No. 165 din 25 Octombrie 1921.

12) Iată o corespondență caracteristică din *Adevărul* dela 28 Aprilie 1921: Craiova. Autoritățile bisericesti locale au alcătuit o interesantă statistică a bisericelor jefuite de hoți rămași necunoscuți, în ultimul an: în Dolj 157, în Romanați 108, în Vâlcea 70.

Cum poliția a rămas la reștrânsele mijloace de dinainte de războiu, în opoziție cu însemnatele „progrese“ ale infractorilor și cum la noi nu se știe că „cel mai bun drept penal este mai întâi o poliție bună“, — vedem societatea dezarmată în fața „barbarilor din interior“, în fața recidiviștilor și infractorilor de tot soiul...

S'a observat că în societățile moderne represiunea crimelor și delictelor este din ce în ce mai slabă și că, din nenorocire, această slăbiciune coincide cu o criminalitate tot mai pronunțată. Cu tot adevărul acestei observații, cu toată perioada de nesiguranță a averilor și vieții, perioadă consecventă războiului, Statul înțelege să asigure respectul legilor pedepșind pe infractori cu mijloace din ce în ce mai blânde. Astfel, de curând, în legile votate de Parlamentul din 1920-21 s'au introdus și unele măsuri legislative moderne cari ajută *mai mult* la slăbirea represiunii. În legile ministerului muncii s'a permis suspendarea pedepsei, fără să avem caziere judiciare, iar în altă lege, eliberarea condițională, fără se se fi înființat comisiuni de supraveghere. Aceasta din urmă lege permite ca condamnatul să fie eliberat în urma numai a unui aviz al directorului închisorii. Administrația închisoarei decide astfel asupra executării sentințelor judecătorești fără ca magistrații să poată controla această executare, când logic ar fi fost ca și cei ce au pronunțat pedeapsa să aibă cuvânt la modificarea ei.

În afară de guvernul propriu zis, administrația, care și ea nu e decât un organ al guvernului, contribuie ca legile să fie cât mai puțin respectate. Este un antagonism inevitabil între administrație și legalitate, spune Cruet. Căci multe legi sunt făcute tocmai ca să împiedece bunul plac administrativ și să îngreuească puterea administrației. Împiedecată astfel de a lucra în voe, administrația e oricând dispusă să calce legea care o împiedeca. Cum ea este organul firesc de aplicare a celor mai multe legi, de ea depinde ca legea să fie bine, rău, sau chiar de loc aplicată. Mai intervine în cauză și interesul sau dezinteresul față de lege a funcționarilor considerați ca organe aparte. Cei mai mulți sunt leneși, mulți din ei disprețuesc legea și fiecare este sclav al tradiției. O lege sau un regulament nou chiar bun, îi obligă să-și schimbe modul de îndeplinire a slujbei, așa cum ei „au apucat“, — și pentru aceasta trebuie o efortare a minței. Iată cum, la introducerea oricărei legi sau regulament nou, intervine o luptă între forța de inerție a funcționarului și obligațiile ce i le impune legea.

Nenumărate legi și regulamente rămân astfel neaplicate din cauza administrației. Iată două cazuri, citate de Bellet, cari se întâmplă în Franța ca și la noi: Cine mai aplică azi la țară legea contra beției? Cine aplică textul din codul civil, *neabrogat* pe cale legală dar căzut în desuetudine din cauza administrației, după care copilul nou născut *trebuie*

înfățișat la ofițerul stărei civile pentru a i se dresa actul de naștere și, în caz când nu va fi înfățișat, să se transporte ofițerul la domiciliu (art. 41 cod. civ.)?

Articolul 19 din decretul lege No. 1420/920, a obligat autoritățile polițienești să facă un tablou de cei ce s'au stabilit în București după data de 15 August 1916, fără să aibă motive serioase cari să-i determine a rămâne în capitala țării. Tabloul nu s'a făcut nici până azi și textul legii a rămas neaplicat din vina administrației, ca și atâtea altele.

Cităm numai aceste exemple de neaplicarea legilor din culpa organelor administrative, deși am putea cita nenumărate.

* * *

Ne rămâne înfățișat a cerceta în ce măsură a contribuit și puterea judecătorească la fenomenul de desconsiderare a legilor precum și la efectul produs de acest fenomen: cât mai pronunțată lipsă de încredere în justiție.

Trebuie să recunoaștem însă de la început că justiția noastră a rămas singura putere în Stat care nu a încetat să se conducă de respectul legilor și care a rezistat în cea mai mare măsură injecțiilor celorlalte puteri. Magistratura noastră, conștientă și serioasă, făcându-și datoria cu abnegație și entuziasm, a fost de multe ori o piedică puternică împotriva arbitrarului administrației și guvernelor. Cea mai elocventă dovadă este că în perioada desfășurării tuturor abuzurilor și incompetențelor, magistratura a fost chemată să îndeplinească felurite însărcinări extrajudiciare; era doar una din puținele profesii care rămăsese neîntinată și care nici publicul nici puterile constituite nu-și pierduseră încrederea.

Dar nici magistratura nu a putut fi cu totul scutită de curente epocii.

Astfel se explică atitudinea celei mai înalte instanțe judecătorești în fața guvernelor cari s'au succedat de la război încoace și cari au suprimat puterea legiuitoare, arogându-și dreptul de a legifera fără control timp de patru ani. Văzându-se silită a se pronunța asupra constituționalității acestui mod de legiferare, Inalta Curte de Casație a decis că guvernul poate face legi ordinare, și mai mult încă, chiar legi constituționale atunci când din cauza împrejurărilor excepționale Parlamentul nu se poate întruni. Inalta Curte a socotit deci că în baza *dreptului de necesitate*, guvernul poate nu numai să legifereze provizoriu dar să modifice și Constituția, cum a făcut-o prin decretul legi de împământinirea Evreilor. Intre un principiu—dreptul de necesitate—nescris în nici o lege a țării și între legea noastră fundamentală, — Casația a preferat principiul, permițând călcarea Constituției. Ceeace este mai grav, este justificarea principiului pus, și anume că nu justiția este aceea care va controla dacă dreptul de necesitate există într'o

anumită împrejurare, ci numai singur guvernul o poate face, rămânând că în urmă să se pronunțe și Parlamentul¹³). Cu alte cuvinte, fiind silită a se pronunța dacă decretul-legi sunt sau nu constituționale, Inalta Curte s'a mărginit să constate că există uneori un drept de necesitate care permite guvernului să legifereze și că existența la un moment dat a acestui drept nu e în căderea nimănui să o examineze decât numai a celui care uzează de el. Este decretarea arbitrarului, dând controlul acestui arbitrar în mâna celui ce-l comite...

Procedând astfel, putem spune că puterea judecătorească a abdicat la rândul ei de la controlul ce putea exercita asupra puterii executive și s'a făcut complice la înlăturarea puterii legislative din mecanismul Statului. Desigur însă că această vină e mult mai mică decât vina acesteia din urmă, care s'a supus singură la propria-i decapitare.

Pornită pe această cale, Inalta Curte a mers mai departe. Deși la început susținuse că pot fi considerate legale decretul-legi date când Parlamentul nu se poate întruni, în urmă a dat aceeași putere și decretelor emise între sesiunile Parlamentare sau în ajunul deschiderii Parlamentului.

Pe de altă parte, Casația ar fi avut posibilitatea să silească puterea legislativă să se pronunțe asupra ratificării cât mai urgente a decretelor legi neratificate. Cu toate acestea, când i s'a opus faptul că aceste decretul-legi nu mai pot fi aplicate, de oarece Parlamentul s'a întrunit în mai multe rânduri și nu le-a ratificat, Casația a decis că decretul-legi își păstrează încă forța obligatorie, de oarece guvernul are tot timpul să le prezinte la ratificare în lăuntrul unei legislaturi complete care ține patru ani¹⁴). Prelungind astfel această nesiguranță legislativă, Inalta Curte ar lăsa să se înțeleagă că chiar dacă după acești patru ani, decretul-legi nu vor fi ratificate, stările de fapt produse de ele nu vor putea fi schimbate, astfel că forța lor obligatorie e azi menținută și fără concursul puterii legislative.

În sfârșit, Casația a fost pusă în poziția de a examina valoarea constituțională a unui decret-lege prin care puterea executivă legiferând, impieta în atribuțiile puterii judecătorești. Aflată în greaua alternativă de a alege între ea însăși și guvern, cea mai înaltă reprezentantă a puterii judecătorești, a acordat puterea guvernului, încoronând astfel opera sa de pasivitate față de regimul decretul-legi. Este vorba de decretul-legi al chiriilor cu No. 1420 din 1920, care a călcat autoritatea lucrului judecat, permițând neexecutarea sentințelor judecătorești de evacuare obținute de proprietari în contra chirișilor. Având prilejul de a înlătura această neconstituțională călcare a atribuțiilor puterii judiciare, Inalta Curte a permis totuși ca printr'un

13) Cas. I, 15 Februarie 1920, *Curierul Judiciar* No. 65-66 din 3 Oct. 1920.

14) Decizia din 15 Februarie 1921 a Cas. II, *Jurispr. rom.* No 18 din 1921.

act al guvernului să se anuleze efectul sentințelor judecătorești. „Hotărârea definitivă de evacuare se menține“, spune Casația în secții unite, dar chirișul nu poate fi evacuat (?)¹⁵.

Prin urmare nu numai că puterea judecătorească nu a apărut puterea legislativă în fața atotputerniciei guvernelor, dar s'a lăsat ea însăși învinsă. Iată, prin urmare, cum Inalta Curte a ajutat ca perioada decretelor legi să înflorească și ca, o îndelungată perioadă de timp, guvernul să legifereze fără controlul nimănui și cu călcarea Constituției.

Cum este astăzi organizat întregul aparat judiciar al țării, constituie de asemeni o cauză a disprețului față de legi, care în mentalitatea obișnuită se traduce și printr'o scădere în încrederea ce trebuie datorită justiției. Avem o bună magistratură, în mare parte selecționată și, în marea ei majoritate, distinsă prin priceperea, cultura și cinstea care o călăuzește. Două cauze însă contribuie ca prestigiul justiției să fie coborât fără ca magistratura țării să aibă vre-o vină. Este imperfecta organizare judecătorească și relele sisteme procedurale atât penale cât și civile.

Organizarea noastră judecătorească suferă de multe lipsuri. Imperfecția ei a fost cu amănuntul analizată chiar de magistrați înalți ca d-nul Prim Președinte al Casației, sau d-l Andrei Rădulescu în studiul său „Contribuțiuni pentru o mai bună împărțire a dreptății“. De aceea nu vom remarcă decât câteva. Astfel, deși viața de după războiu a luat noi forme, deși procesele s'au înmulțit în mod considerabil, legea organizării judecătorești a rămas staționară, prevăzând același număr de instanțe ca și înaintea războiului. Se poate oare admite ca Bucureștii a cărui populație s'a îndoit aproape, să se mențină tot la patru secții civile-corecționale?

Organizarea judecătoriilor de ocoale rurale s'a modificat cel puțin pentru câteva vreme, suspendându-se ambulanța. S'a păstrat totuși aceiași împărțire a judecătoriilor, creată numai în vederea ambulanței, ocolul cuprinzând o rază de 20 km. dela reședință. Cum procesele ce se judecau în ambulanță s'au împușinat, au rămas judecătorii cu prea puține procese, unele judecând numai câte o sedință pe săptămână.

Tot astfel nu înțelegem de ce în Ardeal, unde e mare lipsă de judecători, se păstrează încă la Tribunal complectul de trei membri, când o experiență îndelungată făcută în vechiul regat a dovedit că sistemul complectului de doi, dă tot așa de bune rezultate.

În ce privește sistemele noastre procedurale, cea mai însemnată critică ce li se aduce, este că nu asigură o judecare promptă a cauzelor. Un cortegiu de formalități de procedură înlesnește amânările,

face ca procesele să se judece cu greutate și să se soluționeze târziu. Hotărârile sânt foarte puține, deși condica de procese este supra încărcată. Procedurile străine ce se aplică în Bucovina și Ardeal evită într'adevăr amânările numeroase, și aceasta e desigur o calitate; ele sunt însă în schimb atât de formaliste încât rezultatul e același ca și în vechiul regat în ce privește celeritatea: nu se pot judeca definitiv pe zi decât foarte puține cauze.

Dacă am adăoga acum un spirit de fiscalitate cu totul exagerat, care întovărășește organizarea noastră judiciară, supunând pe justițiabil la texte enorme, vom înțelege de ce aceasta nu are cuvânt să se felicite de Justiția țării lui care este greoaie, formalistă și costisitoare.

Altă cauză care are de efect să slăbească încrederea în justiție este și înființarea după războiu a nenumăratelor comisiuni de atribuții administrative și judecătorești, prezidate mai totdeauna de magistrați cari colaborează cu membri mai mult sau mai puțin specialiști. Aceste comisiuni nu au numai neajunsul să răpească pe magistrat dela ocupația lui obișnuită pe care fără voie o va neglija în detrimentul Justiției. Ele îl pun însă totdeauna și în inferioritate; la deliberările comisiunii ce prezidează el nu are decât un singur vot și chiar când litigiul constă în rezolvarea unei chestiuni juridice în care competența membrilor este nulă, magistratul trebuie să hotărască și chiar să motiveze sentința, împotriva părerii sale fondată pe principii de drept uneori elementare.

Lăsăm la oparte faptul că prin înființarea acestor comisiuni se întrevede și o suspiciune a Justiției care ar fi socotită incapabilă să rezolve singură litigiile ce s'au dat în competență comisiunilor. Vom remarcă însă că, în marea majoritate, constituționalitatea lor este cu totul discutabilă. Nu e vorba de comisiunile cari au menirea să aplice o lege și cari au un rol mai mult administrativ, cum sunt de exemplu comisiunile pentru reforma agrară sau cele — acum desființate — pentru constatarea și evaluarea pagubelor de războiu. S'au socotit anti-constituționale comisiunile cari au atribuții pur judecătorești și cari judecă litigii (cum sunt comisiunile arbitrale de pe lângă judecătoriile de ocoale, înființate de decretul lege 1420/920, sau acele cari judecă contravenții și aplică penalități (cum sunt acele pentru judecarea negustorilor speculanți). Și, într'adevăr, s'ar putea susține că prin înființarea și funcționarea lor s'au călcat principii constituționale ale căror simplă citare e suficientă. Constituția spune că puterea judecătorească se exercită de Curți și tribunale (art. 36), că nimeni nu poate fi sustras în contra voinței sale dela judecătorii ce-i dă legea (art. 14), că nici o jurisdicție nu se poate înființa decât numai în puterea unei anume legi și că comisiuni și tribunale extraordinare nu se pot crea

15) Cas. s. unite, deciz. 2 din Iunie 1921, *Juris, rom.* 16-17 din 1921 și *Curierul Judiciar* No. 31 din 1921 p. 489.

sub nici un fel de numire și sub nici un fel de cuvânt (art. 104)¹⁶.

Nu numai organizarea judecătorească imperfectă înlesnește criza de drept. Judecătorii însăși ajută la aceasta în bună parte. La noi ca și aiurea se observă în aplicarea legilor penale un curent de blândețe mult exagerată. A ajuns astăzi în spiritul timpului ca pedepsele fixate de cod să rămână literă moartă și ca magistrații să se scoboare de cele mai deseori sub minimum pedepsei. Articolul 60 din codul penal se aplică în mod mecanic și astfel infractorii se aleg cu pedepse foarte ușoare și mici, pe care le execută într-o închisoare care îi distrează, dacă nu intervine în favorul lor vre-o amnestie. Aceste „pedepse de răs“, cum le numește Bellet, nu numai că au efectul de a slăbi represiunea, dar aplicate cu blândețe caracteristică regimului închisorilor noastre în comun, înlesnesc școala infractorilor și îi deprind să nu se mai teamă de legi și de justiție. Când vor să comită o nouă infracțiune, ei contează totdeauna pe neaplicarea legilor pe cari le calcă. Nu mai vorbim de modul de judecată a juraților cari și-au făcut o regulă de a nu pedepsi crimele pasionale și de a acorda totdeauna circumstanțe atenuante, luându-se la întrecere în această privință cu magistrații de profesie. Din această cauză în multe legi speciale, legiuitorii noștri au luat obiceiul să nu mai permită aplicarea circumstanțelor atenuante; astfel în legea vâmlor, a speculei, a circulației automobilelor ș. a. Știm la ce efect se ajungă cu această măsură: magistrații enervați că sunt siliți să aplice mecanicește legea, atunci când gravitatea infracțiunii nu e proporționată nici cu minimum pedepsei, pronunță achitarea și infractorul nu poate fi decât mulțumit. De aceea o mai bună măsură ce ar trebui introdusă în viitoarea noastră legislație este obligația impusă judecătorilor de procedură penală maghiară (art. 328) să motiveze cari sunt circumstanțele atenuante ce i-au determinat să se scoboare sub minimum.

Sunt și alte multe cauze cari slăbesc represiunea și cari întretin disprețul față de legile penale: judecarea prea târzie a infracțiunii, prescripția, căile de atac cu lungi termene puse la îndemâna infractorilor ș. a. Pentru a înlesni aplicarea promptă a pedepsei, o măsură eficace ar fi introducerea arestului preventiv *obligatoriu* după condamnarea dela prima instanță; căci este probabil că dacă s'a găsit o instanță judecătorească care să aplice unui inculpat închisoarea, — culpabilitatea lui va fi aproape

sigură. Bineînțeles că arestul preventiv va trebui neapărat socotit în pedeapsă. Trebuie să mai enumerăm drept cauze de slăbire a represiunii: lipsa cazierelor judiciare care împiedecă constatarea recidivei, aplicarea în Ardeal a suspendării pedepsei, *astăzi* când cazierul judiciar central a rămas la Budapesta; iar în vechiul regat, suspendarea pedepsei din legile ministerului muncii, fără să avem caziere judiciare; asemenea și neexecutarea multor sentințe definitive de o mai mică importanță; se știe că nici 50% din amenzile penale nu pot fi executate. Cum criminalitatea a luat proporții enorme, necunoscute până azi în țara românească, credem că se impune să dispară cât mai curând cu putință cauzele cari constituie pentru infractori aproape o certitudine a nepedepsirii lor.

* * *

În sfârșit, una din principalele cauze care întretine slăbirea sentimentului de respect față de legi este, la noi, și diversitatea sistemului legislativ din diferitele provincii ale țării. Cum unificarea legislației întârzie, în spiritul public planează nesiguranța și neîncrederea. Știind că, mai curând sau mai târziu, legile actuale se vor schimba, orice profan scoate concluzia că ele nu mai sunt bune nici pentru ziua de azi. Și e oarecum îndreptățit să o creadă: el înțelege că Dreptul nu este unul singur, indivizibil și imutabil; el vede că o faptă care se pedepsește în Ardeal nu se pedepsește și în vechiul regat, sau că se pedepsește mai ușor acolo; el știe că, pentru a-și asigura un drept, trebuie să îndeplinească unele formalități într-o provincie și altele, în alta; ba uneori el își vede periclitat dreptul din cauza nesiguranței creată de această pluralitate de legislații.

Confuzia legislativă produsă de unire a atins în țara noastră culmi cu totul interesante. Iată, de exemplu, și astăzi în Ardeal se aplică concomitent două coduri penale: consiliile de război aplică codul român, iar instanțele civile codul ungar. Cum anumite crime și delictе din zona supusă încă stărei de asediu, deși comise de civili, se judecă de consiliile de război, înțelegem cum un cetățean este pedepsit altfel și după o altă lege decât vecinul său din satul apropiat care nu cade în zona stărei de asediu. Deasemeni, pentru acelaș fapt, pedeapsa poate varia chiar față de locuitorii din această zonă, după cum au avut sau nu un complice militar, — căci dacă au dorit vor fi judecați de consiliile de război și după o *altă lege*.

Pentru întreg Statul român, zice Constituția, este o singură Curte de Casație. În adevăr, altfel nu s'ar fi putut asigura unitatea jurisprudenței. S'au înființat totuși secțiuni aparte pentru Ardeal și Bucovina, ale căror deciziuni se contrazic uneori cu deciziile vechilor secții. E cunoscut cazul când aplicând legea vâmlor în ce privește contrabandele

16) Cu toate acestea Trib. Iași în sentința din 11 Dec. 1920 (publicată în *Dreptul* N-rul 2/1921) precum și adnotatorul sentinței d-l D. Alexandresco, susțin că comisiunile pentru judecarea negustorilor speculanți sunt constituționale, de oarece legiuitorul constituțional ar fi înțeles să prohibe numai reinvierea Tribunalului care au servit în Istorie ca mijloace de teroare și de răzbunare politică. Credem că trebuie să se dea o mai largă interpretare art. 104, Constituția înțelegând să prohibe orice alte comisiuni cari ar răpi puterii judecătorești dreptul de jurisdicție.

de coroane, secția II-a ardeleană a hotărât într'un fel la 16 Mai 1921, iar vechea secțiune a III-a judecând un caz analog petrecut tot în Ardeal și aplicând aceeași lege, a hotărât la 20 Mai 1921, adică după patru zile, într'un sens invers¹⁷⁾.

Am putea prelungi seria exemplelor de anomalii și conflicte juridice produse de legislația diversă a acestei epoci de tranziție. Socotim inutil însă a mai demonstra evidența.

Unificarea legislației, dacă se va face curând, nu numai că va ajuta la consolidarea noului Stat român, dar va face să dispară și una din cauzele — specific naționale — cari alimentează îngrijitorul fenomen al crizei de drept.

Este oare nevoie a mai adăoga că la unificare trebuie să se procedeze cu deosebită atenție și fără jumătăți de măsuri? Se pare că procedăm însă tocmai dimpotrivă. Iată un exemplu: se promulgă pentru tot cuprinsul României legea impozitului progresiv pe succesiuni. Această lege nu e decât modificarea articolelor 45, 47, 62 și 66 din legea timbrului. Cum legea timbrului nu e introdusă în Ardeal și Bucovina, înseamnă că din această lege s'au introdus numai cele patru articole; dar acestea sunt în legătură și cu alte articole din legea timbrului care însă nu sunt introduse... E lesne de înțeles câte dificultăți de aplicare vor rezulta!

* * *

După ce am enumerat cauzele cari produc criza de drept, este logic să ne întrebăm cari ar fi remediile sale. Răspunsul va fi pe atât de simplu, pe cât de grea va fi punerea lor în practică. Dacă faptele examinate mai sus sunt într'adevăr cauze cari produc neîncrederea în legi și în justiție, o bună politică de Stat spune că trebuie întreprinse toate mijloacele pentru a înlătura cauzele, căci în acest mod se vor înlătura și efectele: dacă reprimiunea penală este slabă, vom întări-o; dacă amnistia produce efecte dezastruoase, vom desființa-o, și așa mai departe.

Nu stă în intenția noastră a indica remedii pentru înlăturarea crizei de care am vorbit în acest articol și al cărui scop a fost numai succintă ei analiză. Vom aminti totuși în câteva cuvinte remediile cari s'au preconizat de atâtea ori în ultimul timp. S'a propus astfel în primul rând ca Statul român nou creat după războiu să-și întocmească Constituția de care are nevoie și pe care s'o aplice cu seriozitate, ca cele trei puteri să revină la constituționalitate, mărginindu-și activitatea în cercul lor de atribuții și neimpetând nici una asupra celorlalte. Astfel legislativa să-și exercite cu pricepere rolul, iar executiva să nu mai legifereze. Puterea judecătorească, pe lângă câștigarea deplină a *autonomiei sale*, să se organizeze de așa fel încât să poată asigura cu ușurință cetățenilor o justiție promptă

și eficace. Să se facă unificarea legislativă cu mare prevedere și cu graba reclamată de nevoia consolidării și de înlăturarea crizei morale de azi.

Este în deosebi necesară o cât mai serioasă preocupare în confecționarea legilor. Iniințarea *Consiliului legislației* permanent este de cea mai mare utilitate, pentru a evita legile rele și insuficient pregătite. Trebuie să înțelegem odată că facerea legilor nu poate fi lăsată numai la competența unui Parlament care lucrează în mod incoherent, în grabă, fără pricepere și determinat numai de imbolduri politice. „Munca juridică este din acele cari cer maximum de răbdare și de imparțialitate. A studia cu deamănuntul evoluția uzurilor și jurisprudenței, a cerceta rezultatele efective ale legislațiilor străine, a reuni și interpreta datele statistice, este o muncă cu totul științifică și tehnică pe care nici cea mai bună intuiție nu o poate înlocui. *Laveleye* spunea: vreau să fiu guvernat de cele mai bune legi posibile; cum sunt incapabil să le descoper, voi numi pentru aceasta specialiști, după cum pentru a avea drumuri de fier mă adresez la ingineri“¹⁸⁾.

Fără îndoială că nu în legi stă cursul fericit sau nenorocit al omenirii. „Am acorda prea multă putere legilor, spune cu drept cuvânt *Anatole France*“¹⁹⁾, dacă le-am considera drept sursele prosperității sau mizeriei publice“. Dar de aci nu urmează că Statul nu trebuie să ia orice măsuri ca legile sale să nu nemulțumească pe cetățeni și să fie adaptabile la mentalitatea și interesele lor. Pentru aceasta nu e nevoie ca publicul să fie încătușat într'un sistem de legi prea complicate și prea numeroase. Ne trebuie legi puține, precise, clare. Ele trebuie să se impună judecătorilor și să nu dea loc la arbitrar. Ele trebuie să se impună și publicului, fiind totdeauna aplicate, inevitabil executate și fără de nici o excepție față de nimeni.

Desigur că nu vom ajunge numai prin acest efect, la normalizarea vieții și la desăvârșitul respect al legilor. Acest din urmă postulat este numai o latură a problemei care constă în înlăturarea unei foarte primejdioase crize morale. Este necesară o serioasă educație morală a societății pe care, de bună seamă, nu mercantilismul epocii de astăzi o va produce. În ce privește însă dreptul, trebuie ca pe orice căi posibile să se învețe publicul a lua parte activă în lupta pentru respectul legilor și să i se întărească încrederea în justiție și în viața Dreptului. Căci valoarea și puterea popoarelor în istorie, spune o vorbă înțeleaptă, se măsoară după gradul lor de respect față de legi.

D. O. CANDREA

10 Noembrie 1921

18) *J. Cruet*, op. cit.

19) Les opinions de Jérôme Coignard.

Mai multe cărți de drept române și franceze, legate, de ocazie, de vânzare. Lista cărților se poate consulta la Curierul Judiciar, Rahovei 5.

17) *Curierul Judiciar* No. 34 din 1921.

Care este timbrul cerut pentru intentarea acțiunilor la judecătorii de ocol când obiectul acțiunii este anularea unui act de vânzare pentru neîndeplinirea obligațiilor luate de părâți ?

În *Curierul Judiciar* No. 37 din 23 Octombrie 1921 este publicată cartea de judecată No. 129 a Judecătoriei Rurale Ocolul Tg. Cârciunov, din județul Muscel, prin care se anulează ca nesuficient timbrată o acțiune făcută pentru anularea unui act de vânzare.

Fiindcă suntem de părere că atât soluția procesului, dată prin zisa carte de judecată cât și considerentele pe care ea se bazează nu sunt juridice, ne permitem a o analiza în amănunțime și a arăta care este, după noi, soluția ce trebuia dată. Din cuprinsul cărții de judecată reesă că reclamanta intentă o acțiune de anulare a unui act de vânzare, intervenit între ea și părâți, pentru neîndeplinirea obligațiilor luate de părâți prin actul a cărei anulare se cere.

Reclamanta face acțiunea pe timbru de doi lei, probabil fiindcă valoarea prevăzută în act era mai mică de 1000 lei și judecata în urma incidentului ridicat de părâți, anulează acțiunea, ca nesuficient timbrată, pe motiv că cerându-se anularea unei convențiuni acțiunea trebuia făcută pe timbru de douăzeci lei plus șasezeci lei taxă specială potrivit art. 21 al. b. din noua lege a timbrului.

Pentru a ajunge la această soluție se argumentează astfel: Înainte de 1908 competența judecătorilor de ocoale în ce privește actele de notariat era limitată, cele mai multe acte erau de competența tribunalelor, judecătorii de ocoale neputând autentifica de cât foile dotale a sătenilor și legaliza actele de constatarea etăței. Autentificările dar fiind de competența tribunalelor, tot la tribunale se intentau și acțiunile pentru desființarea acestor acte și acțiunea era supusă timbrului de zece lei plus taxa de douăzeci lei.

Că prin legea din 1908, mărindu-se competența judecătorilor de ocoale în ce privește actele de notariat, toate acțiunile pentru anularea unor asemenea acte au devenit de competența judecătorilor potrivit art. 49 legea judec. ocol. Că devenind de competența lor, ele au rămas totuși supuse taxelor de timbru de la tribunal, adică zece plus douăzeci potrivit art. 124 l. j. oc. Ori prin noua lege a timbrului, art. 21 al. b. se arată că acțiunile care n'au un caracter patrimonial și care urmăresc desființarea unei legături de drept sunt supuse timbrului de douăzeci lei plus 60 lei taxă specială, deci acțiunea fiind făcută pe doi lei este insuficient timbrată și urmează a fi anulată, reclamanta neputând achita în instanță plata taxei și a amendei, întru cât art. 49 l. t. nu prevede și acțiunile printre actele pentru care în instanță se poate solvi taxa și amenda.

Cum am arătat mai sus, noi credem că atât soluția dată cât și considerentele pe care se bazează sunt complet greșite.

Este adevărat că înainte de 1908 competența judecătorilor era limitată în ce privește actele de notariat și adevărat că acțiunile pentru anularea actelor autentificate de tribunal, se făceau pe zece lei timbru plus douăzeci lei taxa; însă prin legea din 1908 competența judecătorilor de ocoale, în ce privește actele de notariat, mărindu-se nelimitat pentru locuitorii care au reședința în circumscripția ocolului, acțiunile pentru anularea unor asemenea convențiuni au trecut în competența lor, însă nu până la orice valoare, cum pare că pretinde cartea de judecată arătată, bazându-se pe art. 49 l. j. oc., care este străină acestei chestiuni, ci până la 3000 lei. Art. 49 la care se referă cartea se raportă

la contestațiile făcute cu ocazia executării actelor investite de judecătorii și dă aceste contestații în competența lor, arătând că se judecă cu recurs până la valoarea de 300 lei și cu apel pentru valori mai mari.

Așa dar, art. 49 nu dă competența judecătorilor de ocoale acțiunile de anulare tuturor actelor autentificate de ele, ci confirmându-se principiul pus în art. 400 pr. civilă după care, contestațiile se îndreaptă la instanțele de la care emană titlul executor, dă judecarea contestațiilor în competența lor.

Singura inovație care o face fiind aceea că până la trei sute lei aceste contestații se judecă cu recurs, derogând la principiul celor două grade de jurisdicție, principiul menținut pentru toate celelalte contestații făcute la judecătorii, zic menținut, pentru că nici un text nu-l ridică.

Acțiunile dar pentru anularea actelor autentificate de judecătorii, însă cu o valoare până la 3000 lei după legea veche, 15.000 după actuala lege, sunt date în competența lor, sunt însă supuse taxelor de timbru proporțional cu valoarea. În adevăr, atât art. 19 și 20 al. 1 din vechea legea a timbrului și 18 și 19 din actuala lege vorbesc de petiții de intentarea acțiunilor la judecătorii, adică ori ce fel de acțiuni și de nicăeri nu rezultă că ar fi făcut excepție pentru acțiunile ce tind la anularea unei convențiuni, supunându-le timbrului de la tribunal. Din nici un alt text, din orice altă lege, nu rezultă de asemenea acest lucru. Legea judecătorilor de ocoale mărindu-le competența prin art. 124 a arătat că acțiunile mai mari de 1500 lei, care mai înainte se intentau la tribunal, rămân supuse timbrului de la tribunal, zece lei plus 20 taxa și de loc nu are măcar intenția să spună că acțiunile care tind la anularea unei convențiuni, indiferent valoarea lor, rămân supuse tot timbrului de la tribunal.

Insemnează dar că nu-i adevărat că legea judecătorilor de ocoale din 1908 n'a voit să modifice întru nimic legea timbrului în ce privește aceste acțiuni și dar acțiunile pentru anularea ori cărui act autentic, sunt supuse timbrului proporțional cu valoarea lor.

Noua lege a timbrului mărin taxele prin art. 21 al. b. arată că acțiunile care urmăresc desființarea unei legături de drept fără ca să se ceară vre-o sumă de bani, se fac pe timbru de 20 lei plus o taxă specială de 60 lei.

Ne vom întreba pentru ce această dispoziție, când prin aliniatul a se arată că taxa va fi de 0.50 b. %/o. Răspunsul e ușor de dat pentru simplul motiv că necerându-se o sumă de bani nu se putea ști ce taxă să se ia și atunci s'a fixat în general suma de 60 lei. De aci însă nu rezultă că asemenea acțiuni indeferent valoarea când vor fi pornite la judecătorii sunt supuse la aceleași taxe de timbru, pentru bunul motiv că chiar imediat sub acest aliniat se arată că acțiunile care se judecă la judecătorii și au o valoare mai mare de 1500 lei sunt supuse acestor taxe, vra să zică nu toate acțiunile.

Să nu se creadă că acest aliniat se referă numai la al a de sub art. 21 pe motiv că numai acțiunile prevăzute acolo au o valoare declarată, căci și în acțiunile prevăzute la al. b. dacă nu se prevede o sumă de bani, ele tot au o valoare și chiar dacă în convenția a cărei anulare s'ar cere nu este arătată nici o sumă de bani, ea trebuie arătată în acțiune potrivit art. 35 l. j. oc. pentru fixarea competenței.

Rămâne dar bine stabilit că acțiunile pentru anularea unei convențiuni se fac la judecătorii de ocoale după actuala lege a timbrului și noua lege a judecătorilor modificată pe doi lei până la 1000 lei, pe cinci

până la 1.500 lei și pe două zeci plus 60 lei până la 15.000 lei.

De altfel soluția dată prin cartea de judecată și argumentele pe care ea se bazează ne-ar duce la unele concluzii imposibile.

Cum am văzut, pentru a ajunge la soluția dată, cartea de judecată se întemeiază pe actele autentice; ar rezulta dacă am judeca așa, că acțiunile care tind la anularea unei convențiuni autentice să fie supuse timbrului prevăzut de art. 21 al. b l. t. și cele care tind la anularea unei convențiuni neautentice, sub semnătura privată sau numai verbală, să fie supuse timbrului după valoare, ceea ce ar fi absurd, căci dacă s'a putut găsi oare care argumente plauzibile la prima vedere pentru a susține teoria de mai sus pentru actele autentice, nu vedem cum s'ar putea susține aceiași teorie și pentru convențiile neautentice. Ar urma dar că este un avantaj pentru partea care n'a autentificat actul din punct de vedere al taxei de proces și o pedeapsă pentru cel ce s'a îngrijit să o facă sub formă autentică, ceea ce credem că n'a fost nici intenția legiuitorului și nici a nimănui ca să poată susține în mod serios.

Dacă am adopta sistemul preconizat de cartea de judecată ar mai eși încă o consecință curioasă. Să știe că prin art. 33 al. ult. l. j. oc. sunt scutite de taxa timbrului toate acțiunile mobiliare de natură acelora care se judecă în comunele rurale. când sunt pornite de țărani, acțiuni pe care prin vechiul art. 58 al. I erau până la 300 lei, iar prin noua modificare până la 1500 lei, fiind scutite dar până la această sumă toate asemenea acțiuni; și, atunci, ar urma, în teoria susținută prin cartea de judecată, că acțiunile pentru anularea unei convențiuni autentice de 100 lei de exemplu pornite de țărani să se facă pe timbru prevăzut de art. 21 al. b, iar o acțiune pentru anularea unei convențiuni neautentice, în valoare de 1499, să se facă fără timbru, ceea ce ar fi chiar absurd.

Credem dar că am dovedit pe deplin că soluția dată prin cartea de judecată este absolut eronată și teoria ce o susține ar avea unele consecințe absolut curioase și de neconceput.

ORAȚIU ALEXANDRESCU

Judecător Ocol Rural Hangu-Neamț

CURTEA DE APEL DIN CONSTANȚA

Audiența dela 14 Noembrie 1921

Președenția d-lui AL. ANASTASIU, Consilier

Mihali Gheorghiu cu Petre N. Bârzan

Jurnalul No. 1124

Execuție provizorie. — Sentința dată conform legii proprietarilor. — Suspendarea execuției provizorii. — Procedura de urmat. — Aplicarea art. 338 pr. civilă. — Până când se poate introduce cererea de suspendare. — Introducerea ei după expirarea termenului de apel. — Admisibilitate. — Art. 11 legea proprietarilor.

1. Art. 338 pr. civ., care prevede procedura de urmat în ce privește suspendarea executării provizorii a hotărârei primei instanțe, se aplică și în cazul prevăzut de art. 11 din legea proprietarilor, unde execuția provizorie are loc în puterea legii, observându-se însă în ce privește condițiunile de fond pentru admiterea suspendării executării, prescripțiunile art. 11 din legea proprietarilor, după care partea care voeste să obțină suspendarea trebuie să depună o sumă care să asigure chiria pe semestrul curent și cel viitor,

2. Prin art. 338 pr. civ. legiuitorul, prescriind că cererea de suspendare a execuției provizorii să se facă odată cu apelul, a voit să înțeleagă că instanța de apel nu se poate pronunța asupra unei cereri de suspendare mai înainte de a fi sesiată de un apel asupra fondului procesului; de aici însă nu se poate deduce că dacă cererea de suspendare nu a fost făcută concomitent chiar cu apelul sau în lăuntru termenului de apel, partea să fie decăzută din acest drept, întrucât legiuitorul nu a prevăzut o asemenea sancțiune, iar decăderile și nulitățile nu se pot crea prin deducțiuni.

Prin urmare, este admisibilă în principiu o cerere de suspendare a executării hotărârei primei instanțe, de și este introdusă după expirarea termenului de apel.

S'au ascultat d-l avocat G. Benderli pentru apelantul Mihali Gheorghiu și d-l avocat I. Bârzan pentru intimatul Petre N. Bârzan.

Curtea,

Având în vedere că se constată din dosarul cauzei că Petre N. Bârzan a obținut contra lui Mihali Gheorghiu sentința cu No. 187 din 24 Septembrie 1921 a Tribunalului Constanța s. II-a, prin care s'a ordonat evacuarea imobilului de către acesta din urmă că chirie, reziliindu-i-se contractul; că în contra sentinței Tribunalului, Mihali Gheorghiu a făcut apel la Curte, la 28 Septembrie 1921;

Că sentința Tribunalului, dată pe baza legii proprietarilor, fiind executorie conform art. 11 din această lege, a fost în urmă pusă în executare de Petre Bârzan prin somațiunea Corpului de portărei din 2 Noembrie 1921;

Că atunci Mihali Gheorghiu a cerut suspendarea acestei executări la 7 Noembrie 1921, cerere ce este a se judeca astăzi;

Având în vedere că reclamantul Petre N. Bârzan, prin avocatul său, a ridicat în prim loc, incidentul că prezenta cerere de suspendare este tardivă, de oarece pe lângă că ea nu a fost introdusă odată cu apelul, cum prescrie art. 338 din pr. civilă, dar nu este făcută nici măcar în lăuntru termenului de apel, care în materia de față este de trei zile dela pronunțarea sentinței primei instanțe, conform art. 12 din legea proprietarilor;

Că, la acest incident, pârâțul Mihali Gheorghiu obiectează că dispozițiunile art. 338 pr. civilă nu sunt aplicabile în cazul de față, unde execuția provizorie are loc în puterea legii (art. 11 din legea asupra drepturilor proprietarilor), acele dispozițiuni având a fi observate numai în cazurile prevăzute de art. 129 pr. civilă, când execuția provizorie se acordă de instanța de judecată. Că art. 11 din legea proprietarilor, care permite suspendarea executării provizorii, prin depunerea unei sume care să asigure chiria pe semestrul curent și cel viitor, nu prevede ca cererea de suspendare să fie introdusă odată cu apelul, cum prescrie art. 338 pr. civ. sau măcar în lăuntru termenului de apel;

Având în vedere că execuția provizorie, în unele cazuri, cum este acel prevăzut de legea proprietarilor, are loc deplin drept în puterea legii (art. 11), iar în alte cazuri anume prevăzute de art. 129 din codul de procedură civilă, execuția provizorie trebuie să fie acordată de instanța de judecată, la a cărei facultate și apreciere este lăsată de legiuitor;

Având în vedere însă că dispozițiunile art. 338 pr.

civilă nu fac nici o deosebire între execuția provizorie judiciară și execuția provizorie legală și de altfel nu există nici o rațiune de a se face vre-o distincțiune între aceste două feluri de execuție provizorie, când este vorba de suspendarea ei. Că deci art. 338 procedura civilă urmează să fie deopotrivă aplicabil în toate cazurile, întrucât este singura dispozițiune legală care prevede procedura de urmat, pentru cei vătămați și interesați de a împiedica o asemenea măsură de executare, stabilind în mod generic principiul că părțile pot obține, înainte de judecarea apelului, prin osebită cerere, suspendarea execuției provizorii. Că, în cazul prevăzut de legea proprietarilor, execuția provizorie nefiind decât un efect atașat de lege hotărârii primei instanțe, care conține în sine ordinul executării provizorii, urmează de aci că și în ce privește suspendarea acestei executări, trebuie a se observa aceleași norme de procedură prevăzute de art. 338 procedura civilă;

Că, astfel fiind, obiecțiunea făcută de pârâțul Mihali Gheorghiu este neantemeiată în drept, întrucât dispozițiunile art. 338 pr. civ. sunt aplicabile în cazul de față, precum s'a demonstrat mai sus, în ce privește normele de procedură de urmat, rămânând că în ce privește condițiunile de fond pentru admiterea suspendării execuției să se aplice prescripțiunile art. 11 din legea proprietarilor, după care partea ce voește să obțină suspendarea executării trebuie să depună o sumă care să asigure chiria pe semestrul curent și cel viitor;

Că, dar, urmează a se examina dacă prezenta cerere de suspendare satisface condițiunile de formă cerute de art. 338 pr. civilă, și dacă ea este făcută în timp util;

Având în vedere că art. 338 pr. civilă, prin aliniatul întâi, prevede că părțile pot obține înainte de judecarea apelului, prin osebită cerere dată odată cu apelul, suspendarea în tot sau în parte, după împrejurări, a execuției provizorii;

Având în vedere că legiuitorul prescriind că cererea de suspendare a execuției provizorii să se facă odată cu apelul, a voit să înțeleagă că instanța de apel nu se poate pronunța asupra unei cereri de suspendare mai înainte de a fi sesizată cu un apel asupra fondului procesului. Că, de aci nu se poate însă deduce că dacă cererea de suspendare nu a fost făcută concomitent cu apelul sau înăuntrul chiar a termenului de apel, partea să fie decăzută din acest drept, precum se susține de reclamant. Că nu există nici o rațiune plauzibilă care ar putea să justifice o măsură așa de riguroasă;

Că dacă legiuitorul ar fi voit să fie în adevăr așa de exigent, ar fi edictat de sigur sancțiunea nulității sau a decăderii pentru partea care nu s'a conformat acestei prescripțiuni;

Că asemenea decăderi și nulități nu se pot însă crea prin deducțiuni, atunci când ele nu sunt expres prevăzute de lege (art. 735 pr. civilă);

Că, ceiace confirmă și mai mult acest mod de interpretare a art. 338 pr. civ., este aliniatul al doilea de sub acest articol, care prevede ipoteza inversă, când prima instanță a respins cererea de execuție provizorie, în care caz legiuitorul arată că cererea în apel trebuie să fie făcută „tot înainte de judecarea apelului“;

Că de aci rezultă că și aliniatul întâi trebuie înțeles tot în sensul că cererea de suspendare poate fi introdusă oricând înainte de judecarea fondului, valabilitatea ei nefiind subordonată decât condițiunei de a fi precedată de un apel asupra fondului;

Că nu se poate concepe ca cererea de execuție provizorie, după cum a fost admisă sau respinsă la prima instanță, să fie supusă în apel la termene și decăderi

asa de diferite (vezi Dem. Negulescu, *Curierul Judiciar* 2/920);

Considerând, în adevăr, că se poate întâmpla ca temeiul care servă de baza cererii de execuție provizorie să rezide în fapte ce au survenit în urma introducerii apelului, și chiar după expirarea termenului de apel, mai cu seamă în materie de legea proprietarilor cum este în speță, unde termenul de apel este așa de scurt, și ar fi de neașteptat cum însuși legiuitorul, care pe pedeoparte a pus la dispoziția părții interesate un mijloc de a împiedica o asemenea executare, tot el pe de altă parte să facă iluzorie și irealizabilă această măsură printr'o rigoare așa de excesivă, de altfel prin nimic justificată;

Considerând că aceasta fiind interpretarea rațională a art. 338 pr. civ. și conformă cu intenția și spiritul legiuitorului, urmează a se decide în speță, că cererea de suspendare a executării, deși este introdusă după expirarea termenului de apel, ea este bine și valabilă făcută în acest mod și deci este admisibilă în principiu;

Având în vedere, în fond, că pârâțul Mihali Gheorghiu dovedește cu recipisele prezentate că a depus o sumă care asigură chiria pe semestrul curent și cel viitor, precum prescrie art. 11 din legea proprietarilor;

Că, dar apreciind, Curtea găsește admisibilă cererea făcută de apelantul Mihali Gheorghiu;

Pentru aceste motive redactate de d-l Consilier Remus C. Benișache Curtea, admite cererea etc;

(ss) Al. Anastasiu, Gh. L. Dumitriu, C. I. Nacian, Al. Teodorescu, Remus C. Benișache.

Grefier, (s) Eugeniu Dem. Zăgănescu.

NOTA.— În sensul contrariu C. Apel București, s. III, 102/919; C. Apel București, s. II, 121 din 12 August 1919 (majoritatea), *Curierul Judiciar* No. 2—3, din 18 Ianuarie 1920, cu nota d. Prof. Dem. Negulescu. În același sens C. Apel București, s. II, decizia 105 din 7 Mai 1920, în *Curierul Judiciar* 67—68/920, p. 546; C. Apel București, s. II, 175 din 21 Iulie 1921, în *Curierul Judiciar* No. 43/921, p. 687.
(N. R.)

TRIBUNALUL PUTNA SECȚIA I

Audiența de la 17 Iunie 1920

Președenția d-lui CONST. MIHAILESCU, judecător

Societatea «Alimentara» cu Hascal Rosenberg

Sentița Civilă No. 144

Acțiune în daune.—Cererea de sechestru asigurător. Admitere.—Contestație la aplicarea sechestrului.—Inadmisibilitate. Art. 104, 399, 411, 612 și 613 Pr. Civilă.

Contestațiunile la sechestru asigurător deși admisibile în principiu, sunt totuși inadmisibile în drept, ori de câte ori motivele pe care se sprijină sunt de natură ca pentru admiterea lor, să se retracteze sau modifice însuși hotărârea ce se execută și care nu poate fi reformată de cât pe calea apelului conform art. 104 Pr. civilă.

Tribunalul,

Asupra contestațiunei făcută cu petițiunea înreg. la No. 8328 din 22 Aprilie a. c. de «Alimentara» societate anonimă română pentru valorificarea animalelor și ceriălelor cu sediul în București, Calea Victoriei No. 98, contra sechestrului asigurător aplicat acestei societăți asupra sumei de 242000 lei de către portăreii Trib. Ilfov în baza adresei No. 3114/921 a Trib. Ilfov Sec. Notariat, într-o satisfacere a adresei No. 6623/921 a acestui tri-

bunal, sechestrul aplicat după cererea și la stăruința lui Hascal Rozenberg, comerciant din Saseut, prin procuratorul său Const. Mircea, avocat din Saseut.

Având în vedere actele ce formează dosarul cauzei cum și susținerile părților prin avocații lor respectivi;

Având în vedere că din toate acestea se stabilește în fapt următoarele:

Hascal Rozenberg în baza acțiunii intentată la acest tribunal înreg. la No. . . . cum și a scrisoarei din 23 Martie a. c. eliberată acestuia de către «Alimentara» Soc. Anon. Rom. pentru valorificarea animalelor și cerealelor din București, cere cu petițiunea înreg. la No. 7811 din 19 Aprilie a. c. înființarea unui sechestrul asigurător asupra ori cărei fel de avere mobile a numitei societăți până la concurența sumei de 242.000 lei, ce o pretinde de la zisa societate cu titlu de daune, pentru neexecutarea unui contract de vindere cumpărare;

Prin jurnalul No. 2088 din 19 Aprilie a. c. tribunalul admitând cererea, încuviințează ca prin intermediul Trib. Ilfov să se autorizeze Corpul portăreilor aceluși tribunal cu aplicarea sechestrului asigurător, pe ori ce fel de avere mobilă ar poseda sus vorbita societate, până la concurența sumei de 242000 lei în pretenția lui Hascal Rozenberg, sechestrul care a și fost aplicat de portăreii Trib. Ilfov în ziua de 21 Aprilie a. c. asupra unei sumi de 242000 lei ce s'a consemnat la Casa de Depuneri și Consemnațiuni;

Cu petițiunea înreg. la No. 8328 din 25 Aprilie a. c. societatea «Alimentara» prin reprezentanții săi legali, face contestațiune la aplicarea acestui sechestrul pe motiv: 1) Că acțiunea principală neputând fi admisibilă nici măcar în principiu, întru cât reclamantul prin nimic nu dovedește daunele pe care pretinde că le-a suferit, tribunalul nu a putut admite acea cerere de sechestrul de cât numai printr'o eroare; 2) Că acest sechestrul asigurător fiind admis fără nici o dare de cautiune, greșit a fost admis de tribunal; 3) Că rău tribunalul a admis un sechestrul asigurător unui creditor eventual de daune, de oare ce pretențiunile reclamantului fiind complectamente nelichide și eventuale, are nevoie de a fi constatate printr'o hotărâre judecătorească;

Având în vedere incidentul ridicat de intimat prin care tinde la respingerea contestațiunii ca inadmisibilă, cum și obiecțiunile contestatorului consemnate în jurnalul No. . . . din 16 Iunie a. c., rezultă că chestiunea dedusă spre judecare și asupra căreia tribunalul urmează a se pronunța, este a se vedea dacă contestațiunile la sechestrul asigurător sunt admisibile în principiu, cum și dacă în speță contestația societății „Alimentara” bazată pe sus arătatele motive, este ori nu admisibilă;

Având în vedere că pe când condițiunile necesarii pentru admiterea sechestrului asigurător sunt edictate de legiuitor în Cap. II din Cartea VI a Proc. Civ., cu formele expuse în art. 104 Proc. Civ., normele de aplicarea lui sunt numai acelea ale art. 411 Proc. Civ. relativ la urmărirea pentru vânzarea silită a bunurilor mișcătoare, prevăzute de Cap. II din Cartea V-a a procedurii civile, de oare ce art. 612 pr. civ. determină numai formele de aplicarea acestui sechestrul;

Considerând că după dispozițiunile art. 104 Proc. Civ. încheierea tribunalului prin care conform art. 613 Proc. Civ. se admite aplicarea sechestrului asigurător, fiind o adevărată hotărâre dată pe cale grațioasă și executorie prin ea însăși, este susceptibilă de reformare atât pe calea ordinară a apelului pentru motivele de fond ca cele relativ la legalitatea măsurii luate sau la admisibilitatea sechestrului, cât și pe calea extraordi-

nară a recursului fie pentru incompetență, violare de lege etc. de oarece textul art. 104 o arată în mod expres. În ce privește însă calea contestațiunii, ca mijloc extraordinar de atac a unor asemenea hotărâri, ea este închisă pentru cel interesat, de oare ce hotărârea dându-se fără citarea părților, nu se poate invoca viciile procedurale; și cu toate că art. 612 Proc. Civ. nu o determină, ea este admisibilă numai în cazul art. 399 și urm. Proc. Civ. adică când fiind vorba de înțelesul întinderea și aplicarea dispozitivului hotărârei de admitere a sechestrului asigurător, se tinde la reducerea lui, sau când se atacă însuși urmărirea, fie prin nerespectarea formelor de executare sau a dreptului de proprietate ce terții au asupra bunurilor sechestrate, fie că acele bunuri sunt insesizabile; în care cazuri instanța chemată a se pronunța asupra contestațiunii, nu are a examina motivele de fond ce a determinat pe instanța ce a încuviințat sechestrul a-l admite și a cărei hotărâre se execută;

Considerând că a hotărâ altfel este a se ajunge la o consecință nu numai nejuridică dar și inadmisibilă în drept, ca aceeași instanță ar putea pentru motive de fond să și retracteze singură hotărârile sale, cu toate că aceste hotărâri ar fi supuse apelului (numai apelului);

Că deci, contestațiunile la sechestrul asigurător deși admisibile în principiu, sunt totuși inadmisibile în drept, ori de câte ori motivele pe care se sprijină sunt de natură ca pentru admiterea lor, să se retracteze sau modifice însuși hotărârea ce se execută și care nu poate fi reformată de cât pe calea apelului conform art. 104 Proc. Civ., text care formează o excepție la unul din principiile dominante în materie de procedură și organizație judecătorească anume: existența celor două grade de jurisdicțiune, și care excepție nu poate schimba soluțiunea dată, de oare ce atare excepțiuni sunt destul de frecvente atât în legi speciale ca art. 27 leg. jud. ocoale, unde al doilea grad de jurisdicțiune este desființat, ca și în procedura civilă cazurile art. 262—268 referitoare la regularea competenței, art. 257 în materie de primare, art. 270 în materie de strămutare de procese, art. 305—315 ce se referă la acțiunea recursorie civilă etc;

Considerând că, în speța, contestatoarea Soc. Anonimă «Alimentara» prin contestația ce face, nu se plânge asupra executării, ci numai asupra hotărârei de admiterea sechestrului asigurător, de oare ce motivele invocate fiind de natură a repune în discuție însăși validitatea acestei hotărâri, și asupra căreia tribunalul revenind, să anuleze în mod indirect sechestrul aplicat, ea este inadmisibilă în speță, iar motivele ei sunt din acelea ce ar putea întemeia apelul ce l'ar fi putut face și înăuntrul căreia termen se găsește și astăzi, întru cât hotărârea nu i-a fost comunicată conform art. 104 Proc. Civ. până în prezent;

Și că, deci, contestația în speță fiind inadmisibilă în drept, urmează a fi respinsă ca atare;

Pentru aceste considerente redactate de D-1 judecător Constantin Mihăilescu.

Văzând și dispozițiunile art. 612, 613, 104, 399 și 411 Proc. Civ. cum și dispozițiunile art. 140—146 Proc. Civ. în ce privește cheltuielile de judecată pe care tribunalul în aprecierea sa le fixează la suma de 500 lei.

Respinge ca inadmisibilă contestația făcută de «Alimentara» Soc. Anonimă Română etc...

Const. Mihăilescu; C. Christodorescu; V. N. Nicolau.

NOTĂ. — Cestiunea dedusă înaintea Tribunalului Putna a fost de a se ști dacă încheere

dată de o instanță judecătorească în camera de consiliu în materie de sechestrul asigurător, este susceptibilă de contestație și dacă această contestație se poate face fie de debitor fie de un terțiu interesat, pentru ori-ce motive. În speță, debitorul urmărit făcuse contestație la sechestrul asigurător înființat după cererea pârâtului în contestație, pe baza unei acțiuni în daune intentată contestatorului pentru prejudiciul suferit din cauza neexecutării unui contract de vânzare intervenit între părțile litigante. Contestatorul întemeindu-și cererea pe motive de fond deduse din lipsa unei creanțe certe, lichide și exigibile care să poată servi de bază înființării sechestrului, Tribunalul a respins-o ca inadmisibilă stabilind că, și în această materie, contestația își păstrează caracterul unei căi extraordinare de atac; în consecință contestația n'ar fi posibilă de cât atunci când se întemează pe motive referitoare la viciile de procedură sau când intră în cadrul articolului 400 proc. civ., adică când contestația e privitoare la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivului hotărârei ce se execută, în speță a jurnalului de admitere a sechestrului asigurător, sau când e vorba de o contestație relativă la urmărirea însăși, spre pildă contestație bazată pe nerespectarea formelor de executare sau pe caracterul de insesizabilitate a bunurilor urmărite.

Cu alte cuvinte, Tribunalul aplică în cazul unei contestații la un sechestrul cu caracter conservator, principiile stabilite de legiuitor pentru contestațiile la executarea silită. Oare există identitate sau cel puțin similitudine de situațiune din punctul de vedere juridic între aceste două ipoteze, astfel încât soluțiunea admisă de legiuitor într'un caz să poată fi întinsă prin analogie în celalt? Credem că nu și iată pentru ce: în cazul unei executări silită, ne aflăm în fața unui titlu executor, care de cele mai dese ori consistă într'o hotărâre judecătorească, adică e vorba de un act de jurisdicțiune contencioasă care rezolvă definitiv un litigiu; părțile interesate s'au apărut ori au avut posibilitatea de a-și valorifica mijloacele de apărare în conflictul născut între ele; este deci logic și firesc ca pe cale de contestație la executare părțile litigante să nu poată invoca decât acele mijloace de apărare care sunt în legătură directă cu executarea în curs, sau cu procedura neregulată urmată în cursul litigiului de fond, care a pus pe contestator în imposibilitate de a-și susține drepturile.

Când e vorba de un sechestrul asigurător, ne aflăm în fața unui act de jurisdicțiune grațioasă, dat, în urma unei cereri care se cercetează și se rezolvă în camera de consiliu fără discuțiuni contradictorii, fără ca judecătorii să fie chemați a tranșa un conflict de pretențiuni rivale; contestația care s'ar face la sechestrul asigurător

înființat de instanța judecătorească, dă naștere unui litigiu și prin urmare constituie punctul de plecare al unei proceduri contencioase; nu este oare rațional și echitabil ca în această instanță contradictorie părțile potrivnice să poată susține lupta judiciară cu întregul arsenal de arme organizat de lege pentru a putea face o apărare complexă a intereselor lor? Dacă oare contestatorul n'ar putea să invoace motive de fond relative la admisibilitatea sechestrului? Dacă ar fi oare inadmisibil ca aceeași instanță să retracteze pentru motive de fond, măsura pe care a luat-o în lipsa părții? Oare opoziția la o hotărâre dată în lipsă nu este o cale de retractare?

Este incontestabil că un terțiu poate face contestație, fie la un sechestrul asigurător, fie chiar la o executare silită pe motive de fond, căci dânsul nefiind parte litigantă la judecata procesului tranșat prin hotărârea definitivă, pusă în executare nu i se poate imputa că n'a invocat mijloace de apărare pe care nu era în măsură să le propună; așa fiind nu se poate obiecta că prin propunerea motivelor de fond s'ar pune din nou în discuțiune existența dreptului recunoscut prin hotărârea ce se execută și deci s'ar călca autoritatea lucrului judecat rezultând din acea hotărâre. Or, aceste considerațiuni care justifică restrângerea mijloacelor ce pot fi invocate pe cale de contestație, nu sunt aplicabile în cazul supus judecății Tribunalului, fiindcă încheierea de înființarea sechestrului asigurător, dându-se fără citarea părților, debitorul urmărit nu este în măsură să propună mijloacele sale de apărare.

Argumentul de text bazat pe dispoziția art. 104 din proc. civ., pe care-l invoacă Tribunalul în sprijinul soluțiunei date, ni se pare neîntemeiat; însuși Tribunalul recunoaște că aplicarea art. 104 în speță ar da acestui text un caracter cu totul excepțional, căci ar însemna să atribuim legiuitorului intențiunea de a deroga «la unul din principiile dominante în materie de procedură și organizare judecătorească, anume la principiul celor 2 grade de jurisdicțiune». Or, nu rezultă nici din expunerea de motive, nici din desbaterile parlamentare că legiuitorul ar fi înțeles să dea art. 104 caracterul unei dispozițiuni excepționale; așa fiind e mult mai firesc și mai juridic a se da acestui text o interpretare compatibilă cu aplicațiunea principiilor de drept comun. Or, art. 104, arătând că hotărârile date în materie de jurisdicțiune grațioasă sunt susceptibile de apel, a înțeles să se refere numai la acele hotărâri sau încheeri care sunt date în camera de consiliu numai după cererea părții interesate; dacă instanța judecătorească respinge în tot sau în parte această cerere, partea nemulțumită va putea să atace pe calea apelului încheierea primei instanțe. Fiind dat principiul consfințit de procedura noastră civilă că nu are

calitatea de a face apel decât persoana care a figurat ca parte litigantă înaintea primei instanțe, nu se concepe cum în caz de sechestrul asigurător, spre pildă, debitorul urmărit sau terțiul ar putea face apel atunci când înaintea Tribunalului, instanța n'a fost legată cu ei.

Așa fiind, trebuie să admitem că legiuitorul n'a înțeles să reglementeze ipoteza când instanța capătă un caracter contencios prin faptul că partea vătămată prin executarea încheerii judecătorești tinde la stabilirea unui drept actual în mod contradictoriu cu părțile rivale; deci această ipoteză rămâne sub aplicațiunea principiilor dreptului comun.

În sensul părerei noastre, se poate invoca un argument de analogie dedus din combinația art. 458 și 463, proc. civ. În adevăr, este incontestabil că ordonanțele prezidențiale de poprire de care se ocupă art. 458 fac parte din categoria actelor de procedură grațioasă; art. 458 prevede că orice parte interesată poate face contestație la poprirea încuviințată, iar art. 463 decide că *contestațiile de orice natură* făcute fie de debitorul poprit sau terțiul poprit, fie de creditor, se vor judeca de instanța investită cu cererea de poprire.

ALEX. CERBĂN

TRIBUNALUL PRAHOVA SECȚIA II-a

Audiența dela 23 Decembrie 1920

Președinția d-lui AL. GĂNȚOIU, Președinte

Sentința corecțională No. 1418

Decretul-lege de amnestie No. 2009/920.—Dacă funcționarii cooperativelor sau băncilor populare pot beneficia de amnestie? — Art. 17 l. băncilor populare și 140 c. p. — Art. 2 § 4 din decretul-lege No. 2009/920.

Prepușii sau funcționarii cooperativelor sătești, băncilor populare, obștiilor, etc., în cazul deturnării fondurilor instituțiunii, fiind pasibili, conf. art. 17 l. băncilor populare, de art. 140 c. p., pot să beneficieze de amnestie, pentru că art. II § 4 din decretul-lege No. 2009/920, exceptează sustracțiunile și delapidările comise de către funcționarii publici, această excepțiune, nu a avut în vedere caracterul infracțiunii în sine, ci calitatea gravă de funcționar public a infractorului.

Tribunalul,

Asupra apelului de față, având în vedere actele dosarului în ce privește excepțiunea beneficiului amnestiei ridicată de către apărare;

Având în vedere dispozițiunile art. II par. 4 ale decret-lege de amnestie cu No. 2009/920, care asupra acestei exceptări nu prescrie că sunt neamnestiate delictele pedepsite cu art. 140 c. p. ci enunță numai că sunt exceptate *sustracțiunile și delapidările comise de funcționarii publici*;

Având în vedere, că fără îndoială, în excepțiunile amnestierei recente, dacă s'a avut în vedere timpul în care s'a săvârșit infracțiunea, stadiul urmăririi legale, și caracterul de gravitate a unora din infracțiuni, în

această din urmă ipoteză, gravitatea a fost socotită, și din punctul de vedere al agentului. Aceasta reiese chiar din raportul ministerial ce însoțește decretul. În adevăr, dacă în decret-lege 1547/920, excluderea dela amnestie pentru anumite fapte, a celor ce au fost sub arme, ar părea o inechitate pentru că tocmai pe acele fapte decret-lege No. 2009/920, le declară amnestiate pentru civili, — apoi aceasta nu este decât numai ceva aparent; S'a ținut în seamă că dacă crimele de înaltă trădare în art. I al acestui ultim decret-lege, pot fi iertate și uitare pentru civili, apoi ele capătă un caracter cu mult mai grav, și nu pot fi amnestiate atunci când au fost comise de un militar sub arme, tot așa după cum delapidarea comisă de un funcționar public, este cu mult mai gravă decât furtul sau abuzul de încredere săvârșit de un particular;

Că deci, în aceste cazuri de exceptare, decretul-lege, nu a avut în vedere infracțiunea în sine, ci calitatea infractorului, care prin ea însăși imprimă un caracter deosebit infracțiunii;

Că astfel fiind, art. 17 din l. băncilor populare, prescriind în cazul deturnării fondurilor penalitatea art. 140 c. p., și având în vedere că în speță, este interesant de a ști atribuțiunea infractorului, Tribunalul caută a stabili, dacă apelantul, deși dat în judecată pentru 140 c. p., era sau nu investit în momentul comiterii infracțiunii, cu calitatea gravă de *funcționar public*;

Având în vedere că soc. cooperativele sătești, obștiile, băncile populare, etc., în afară doar de faptul că sunt puse sub controlul unei instituțiuni de Stat, încolo conform art. I din l. bănc. populare, sunt niște organe sau institute particulare de comerț, care ca orice societate de acest caracter, sunt supuse codului de comerț;

Având în vedere că funcționarul public, este persoana care în schimbul unei retribuțiuni, servește un interes public, stricto sensu — stat, județ, comună, și cel mult o instituțiune a cărui buget este votat și se administrează de către Stat, cum de ex: Monitorul oficial, C. F. R. etc; Că pentru a fi funcționar public, în genere, pe lângă anumite condițiuni de admisibilitate, această calitate, nu se capătă decât în baza unei numiri, fie prin decret regal, fie prin o decizie, și că acel care a fost numit, trebuie să depună un jurământ înainte de a intra în atribuțiunile funcțiunii;

Că în deobște, în virtutea principiului incompatibilității, funcționarul public nu mai poate avea și o altă profesiune, și nu'i este permis nici cumulul mai multor funcțiuni, afară de puține excepțiuni anume prescise;

Că pe lângă altele, funcționarului public, i se face la plata salariului, diferite rețineri pentru Stat și Casa pensiunilor;

Că astfel fiind, prepușii sau funcționarii băncilor populare, obștiilor, etc., fiind afiliați pe lângă niște institute particulare de comerț, și neintrând vreunul din caracterele unor funcționari publici — expuse în considerentele anterioare, — nu pot fi priviți decât ca niște amployați comerciali particulari;

Că în sprijinul acestei calificări, vine chiar art. 17 din l. C. p., cari prin cuvintele: „cari prin fraudă vor sustrage din fonduri... se vor pedepsi ca delapidatori publici..”, a făcut însuși diferențierea între ei și funcționarii publici, și dacă în cazul deturnării de bani de ai instituțiunii le aplică art. 140 c. p., apoi prin aceasta legiuitorul nu a înțeles să le confere calitatea de funcționar public, ci din grija de a îngrădi cu cât mai multe garanții mănuierea fondului, a sancționat numai delictul deturnării cu penalitatea aspră a acestui articol;

Că din toate acestea, rezultă că apelantul Ionescu

ca vânzător și casier contabil al Băncii p. „Avântul“ Gura Vitioani, însușindu-și o parte din fonduri, fapt deși pedepsit cu art. 140 c. p., conform art. 17 l. c. p., nu avea în momentul comiterii infracțiunii calitatea de funcționar public — calitate riguros avută în vedere, de excepțiunea decretului-lege No. 2009/920 și că din acest punct de vedere faptul fiind săvârșit anterior încheierii armistițiului, intră în prevederile amnestiei;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință C. Cristodorescu, și în neunire cu concluziunile d-lui Prim-Procuror admite apelul etc;

(ss) Găntoiu, C. Cristodorescu

NOTA. — Sentința pe care o adnotăm rezolvă una din multiplele probleme la cari au dat loc decretelor-legi de amnistie acordate în 1920.

Intr'o notă publicată tot în această revistă, ¹⁾ am căutat să punem în evidență caracterul juridic al dispozițiilor coprinse în aceste decrete-legi.

Părerea noastră a fost și este că impropriu au fost asimilate aceste dispozițiuni cu amnestia, fiindcă oricâtă similitudine ar fi între ele și amnistie, nu e mai puțin adevărat și nu trebuie să uităm, că această instituțiune este strict determinată și consacrată de art. 93 din Constituție, încât tot ceea ce din limitele acestui text, nu mai poate purta denumirea de amnestie.

De aceea noi am considerat cele două decrete-legi, ca niște dispozițiuni *sui generis*, cari au de efect suspendarea legii penale parțial, condiționat și pe un timp anumit.

Această constatare ne-a servit pentru a ajunge la concluziunea că în interpretarea acestor decrete-legi nu avem a ne călăuzi de principiile generale cunoscute în materie de amnestie, ci de a recurge la mijloacele de interpretare obișnuite, pentru că din însăși dispozițiilor acestor decrete să tragem soluțiunile chestiunilor ce se iveau în aplicațiunea practică, fiind vorba de dispozițiuni de sine stătătoare, iar nici de cum de o amnestie.

Dar nu trebuie să ne surprindă întrebuițarea această improprie a termenului de amnestie pentru niște dispozițiuni, cari nu aveau decât aparența acestei instituțiuni, dar cari eșeau cu totul din sfera sa, precis și expres circumscrisă de legea pozitivă.

Procedeul acesta și-a găsit aplicațiunea pretutindeni, el a fost uzitat după război de legiuitorii și guvernele din toate țările pentru a surveni unor necesități practice și pentru a se ajunge — după formula steriotipică întrebuițată — la *pacea socială* ²⁾.

Faptul legiuitorului de a fi vroit să survină acestor necesități forțând cadrul unei instituțiuni, fatal a condus la confuziuni, inadvertențe și lipsuri, cari la noi ca și în alte părți au produs în practică o serie de dificultăți cari deveneau cu atât mai greu solubile cu cât se persevera în a căuta soluțiunea lor în principiile generale ale amnestiei.

Revenind la problema pe care a soluționato Trib. Prahova în sentința pe care o adnotăm, fără a

adopta considerentele acestei sentințe, considerente cărora le recunoaștem însă meritul de a fi corect și îngrijit în lănuite și fără a primi soluțiunea la care s'a ajuns și care în aparență pare mult întemeiată, ³⁾ credem că problema pusă e una din cele mai dificil de rezolvat, iar soluțiunea pe care o putem obține printr'o riguroasă interpretare nu poate fi de cât contrară celei a Trib. Prahova.

Vom cerca să evidențiem acest lucru.

Speța este următoarea: Funcționarii cooperativelor sătești, băncilor populare etc., atunci când au deturnat fondurile acestor instituțiuni, fiind conf. art. 17 leg. banc. pop. considerați ca delapidatori de bani publici și pasibili de art. 140 c. pen., sunt sau nu excluși de la beneficiul așa zisei amnestii din decretul-lege 2009/920?

Problema se pune în jurul următoarei chestiuni: *In excepțiunea de la No. 4 din art. II al decretului-lege 2009, privitoare la sustracțiuni și delapidări comise de funcționarii publici, voit-a legiuitorul să indice delictul exceptat, așa cum a făcut-o și la celelalte numere cari prevăd excepțiuni, sau a voit ca indicând delictul să mai adauge o condițiune, aceea de funcționar public?*

Examinând toate excepțiunile din art. II, avem impresia, dacă nu certitudinea, că legiuitorul nu a făcut decât să indice delictele exceptate prin diferitele titulaturi din codul penal, iar nu prin articolele respective, aceasta *brevitatis causa*, fiindcă aceste titulaturi au avantajul de a îngloba mai multe articole. Acest procedeu ne îndreptățește a crede că și în excepțiunea de la No. 4, legiuitorul a întrebuițat o astfel de titulatură cu intenția de a indica delictul, iar nu de a adăoga o condițiune în plus, aceea de funcționar public.

Ori în cazul acesta delictul exceptat este acel prevăzut și penat de art. 140 cod. pen. și deci cum prin art. 17 leg. băncilor popul. deturnările comise de funcționarii acestor instituțiuni intră în prevederile art. 140 cod. pen., acest articol fiind exceptat dela amnestie neîndoios că aceiașsoartă o vor avea toți cei ce cad sub penalitatea sa.

Dar decretul-lege 2009/920 ca orice act legislativ este însoțit și de un raport al Ministerului de Justiție, raport care suplinește așa zisa și obișnuita *expunere de motive*.

În acest raport se caută a se da o explicațiune asupra modului în care s'a procedat la alegerea delictelor, cari au fost exceptate dela beneficiul amnestiei.

În primul rând se spune că s'a avut în vedere gravitatea infracțiunilor; criteriu logic și firesc, dar nu în deajuns de evident și de exclusiv în decretul-lege de care vorbim.

În adevăr, între excepțiuni întâlnim infracțiuni cari conform codului penal sunt pedepsite egal sau mai puțin decât alte infracțiuni cari nu au fost exceptate: în cazul acesta raportul de care vorbim ne datora o explicațiune, aceea dacă s'a raportat la gravitatea rezultată din tariful legal, sau la o gravitate sprijinită pe alte considerațiuni.

Prevăzând această obiecțiune, raportul o preîntâmpină adăugând că în alegerea infracțiunilor ce au fost exceptate s'a avut în vedere nu numai gravitatea legală, ci s'au ales și acele infracțiuni în

1) Curierul Judiciar, an. XXVIII, No. 2 1921.

2) În Franța amnistie acordate la 24 Oct. 1919 și 29 Apr. 1921: «En présence de la fréquence abusive des lois d'amnistie surtout dans ces dernières années, on pourrait se demander s'il ne faudrait pas exiger non plus la forme d'une loi ordinaire, mais celle des lois constitutionnelles». Vidat et Magnol Cours. ed. VI/1921 p. 747.

În Italia amnistia acordată prin decretele din 21 Febr. 1919; 2 Sept. 1919; 5 Oct. 1920: Vezi Enrico Altavilla Impressioni sul decreto di amnistia per i reati commi, în Revista di diritto e procedure penale an. XI, No. 1, p. 34.

3) Soluțiunea Trib. Prahova a fost dată și de alte instanțe și adoptată și de Înalta Curte de Casație. (II, 163 din 8 Febr. 1921; contra Trib. Teleorman s. I, 1018 din 12 Noembrie 1920, majoritatea, în Curierul Judiciar No. 16/1921 cu notă d. avocat Eug. Emanuel).

cari calitatea infractorului: militar, funcționar, imprimă o gravitate specifică față cu rațiunea, care determinase măsurile de clemență din acel decret lege.

Dar această explicațiune vine în favorul temei susținute mai sus, adică legiuitorul a voit să arate de ce a exceptat unele infracțiuni cum e în speța delapidarea și de ce nu a exceptat pe altele, iar nici decum n'a voit ca în mod excepțional pentru delapidare să mai adauge o condițiune, aceea de a fi funcționar public.

Dovada despre aceasta e și antiteza pe care o face legiuitorul în raportul său: „*Delapidarea comisă de un funcționar public este mult mai gravă decât furtul de bani comis de un particular*”, cu alte cuvinte infracțiunea din art. 140 cod. pen. e mai gravă decât cea din art. 306—316 cod. pen. Deci ceiace spuneam mai sus, adică cauza care a servit la alegerea infracțiunilor exceptate este și calitatea infractorului, dar aceasta nu pentru a adauga o condițiune care să se suprapună delictului exceptat, ci pentru a motiva excepțiunile făcute.

S'ar putea spune că dacă legiuitorul ar fi voit să excepteze delapidarea, adică art. 140 cod. pen. în toate cazurile, deci și atunci când e vorba de funcționarii băncilor populare, nu ar fi spus în excepțiunea dela No. 4 *delapidări comise de funcționarii publici* ci pur și simplu *delapidări*.

Dar acest argument îl putem întoarce în contra celor ce îl invoacă. În adevăr dacă legiuitorul a voit să excepteze numai delapidările comise de funcționarii publici nu și alte delapidări, cari ar fi pașișile de art. 140 cod. pen., de ce atunci în raportul său nu a spus: „*Delapidarea comisă de funcționarii publici este mult mai gravă decât acest delict*

comis de particulari” și a întrebuițat antiteza cu un alt delict.

Ori dacă legiuitorul nu a făcut antiteza directă, două pot fi concluziunile ce se impun. Sau legiuitorul cunoștea că delapidarea poate fi comisă și de alții decât funcționarii publici, cazul în speță cu art. 17 leg. băncilor populare și atunci dacă nu a făcut antiteza directă înseamnă că a voit să excludă dela amnistie delapidarea ori de cine ar fi comisă și deci dacă în excepțiunea dela No. 4 a vorbit de funcționari publici e fiindcă a imprumutat titularea din codul penal; sau cazul puțin probabil, dar nu imposibil, că legiuitorului i-a scăpat din vedere faptul că delapidarea poate fi comisă și de particulari și deci lipsa unei antiteze directe se explică pe baza aceleia scăpări din vedere, dar în acelaș timp indică că vorbind de funcționari publici nu s'a gândit să pună o condițiune fiindcă nu-și avea rost din moment ce se ignora că pot fi și alții decât funcționarii publici, cari pot fi pasibili de delictul de delapidare. Ori consecința în acest caz este că, ceiace s'a exceptat a fost delictul delapidării, deci art. 140 cod. pen. fără vre'o altă condițiune și fără vre'o restricțiune, care să vizeze numai pe funcționarii publici.

Deci oricum ar fi privită excepțiunea din art. II No. 4 ea se referă la delictul din art. 140 cod. pen. pur și simplu fără nici o altă condițiune, încât fiind exceptat dela amnistie acest delict, fatal vor trebui să fie exceptați și cei ce cad sub penalitatea art. 140 cod. pen. prin asimilarea faptei lor cu delictul prevăzută de acest text.

Iată motivele pentru care susținem soluțiunea contrară celei date de Trib. Prahova.

VINTILĂ DONGOROZ
Doctor în drept.-Avocat

REZUMATELE JURISPRUDENTEI CURȚILOR DE APEL ȘI ÎN ALTEI CURȚI DE CASAȚIE

CURTEA DE CASAȚIE

SECȚIA I

Recurent: Căpitan N. Vălcu, prin d-nii av. E. Ioachimovici și N. Alexandrescu.

Intimat: Maria Dumitrescu, prin d. av. Aurel Mateescu.

Inchiriere. — Decretul-lege No. 1420/1920. — Competința comisiunilor arbitrale. — Determinarea acestei competențe. — Art. 19 și 5 din decretul-lege.

Prin art. 19 din decretul lege No. 1420/1920, dându-se în competența comisiunilor de arbitri, fără nici o excepție, toate cazurile de evacuare, prevăzute la art. 5, competența acestor instanțe este determinată de împrejurarea că aceste cazuri sânt invocate ca motive de reziliere, servind de temei ale acțiunii. Modalitățile însă sub care aceste cazuri se pot prezenta, nu pot fi decât condițiuni de fond, pentru admiterea, sau respingerea cererii de evacuare.

Dacă al. III, art. 5 din arătatul decret-lege prevede că nu vor fi primite cererile de evacuare făcute de proprietar, pe motiv că nu mai are locuință, pentru că imobilul în care locuia până la acea dată a fost declarat ca nesalubru și dărămat—de cât dacă declararea insalubrității a fost făcută anterior punerii în vigoare a

acestui decret—condițiunea datei când a fost declarat imobilul insalubru nu este o condițiune care să determine competența instanței de judecată, ci o cestiune de fond, pentru admiterea sau respingerea acțiunii.

Prin urmare, în speță, rău Curtea de Apel a decis că prin faptul că imobilul recurentului a fost declarat insalubru după punerea în vigoare a decretului-lege No. 1420/1920, comisia arbitrală nu este competente să judece cererea de evacuarea făcută de el pe motivul insalubrității, ci instanțele de drept comun, întrucât împrejurarea de care Curtea de fond a crezut-o determinantă în privința competenței, este determinantă numai în privința fondului. (*Cas. I, dec. No. 550 din 17 Iunie, 1921; prin care s'a admis recursul contra deciziei No. 138/1921 a Curții de Apel București s. II-a*).

Recurent: Soc. Anonimă «Construcția Modernă», prin d. av. Em. Antonescu.

Intimat: A. Donnenfeld, prin d. av. G. Ștefănescu.

Référé. — Chiriaș care a părăsit imobilul cu ocazia unui incendiu. — Cerere de reintegrare în imobil pe calea referului. — Admisibilitate. — Cestiunea dacă imobilul mai este sau nu propriu de a fi locuit este cestiune de fond. — Art. 66 bis pr. c.

Instanța de référé este în drept ca pe calea acestei

proceduri sumare să reintegreze în mod provizoriu, pe baza contractului său de locațiune, pe un chiriaș în folosința apartamentului pe care l'a părăsit din cauza unui incendiu, rămânând ca pe calea dreptului comun să se stabilească dacă imobilul a fost distrus în total sau în parte. Bine înțeles că cererea de reintegrare trebuie să îndeplinească condițiile legale de urgență. (Cas. I, dec. No. 556 din 21 Iunie, 1921, prin care s'a respins recursul contra sent. No. 166/1921 a Trib. Ilfov. s. III-a cod. c.).

SECȚIA II

Regulament de competență în cauza privitoare pe Petre D. Lixandru.

Apel. — Anularea sentinței primei instanțe pentru violare sau omisiune de forme. — Obligarea instanței de apel de a statua asupra fondului. — Aplicațiune. — Art. 210 pr. penală.

Instanța de apel este datoare, potrivit art. 210 pr. p. ca în cazul când anulează sentința primei instanțe pentru violare sau omisiune de forme, din cele prescise sub pedeapsă de nulitate, — să statueze ea însăși asupra fondului.

Prin urmare, în speță Tribunalul anulând deciziunea comisunii pentru judecarea negustorilor speculanți, pe motivul că nu a fost semnată de toți membrii comisunii, deci pentru omisiune de forme — nu era îndreptățit a trimite afacerea spre a fi judecată din nou de aceeași comisune, ci era dator să evoace fondul, judecând afacerea. (Cas. II, dec. penală No. 503 din 22 Martie, 1921 prin care s'a regulat competența).

SECȚIA III

Recurent: Haïmovici, prin d. av. Fronda.

Intimat: Osias, prin d. av. Dem. Moldoveanu.

Sămsărie. Operație de sămsărie intervenită în afaceri comerciale. — Act. de comerț independent de calitatea mijlocitorului care a efectuat-o. — Art. 3 al. 12 c. com.

Potrivit art. 3 al. 12 c. com. orice operațiune de mijlocire (sămsărie) intervenită în afaceri comerciale, este un act de natură comercială, independent de faptul dacă persoana care a efectuat-o are sau nu calitatea sau profesiunea obișnuită de mijlocitor, sau samsar.

Prin urmare, când cineva pretinde un comision ca plată a unei mijlociri exercitată pentru desfacerea unei asociațiuni comerciale, urmează a se aplica, în privința competenței de judecată principiile din legiuirile comerciale, chiar dacă mijlocitorul nu are calitatea de comerciant. ((Cas. III, dec. No. 606 din 27 Iunie, 1921).

JURISPRUDENTĂ STRĂINĂ

Pensiune alimentară. — Suspendare. — Rate întârziate. — Nerepetițiune. — Excepțiune. — Datorii. — Art. 205 c. civ. fr. (187 c. civ. rom.).

În principiu, pensiunile alimentare datorite în virtutea art. 205 c. civ. nu pot fi lăsate neincasate, astfel că dacă plata lor a fost suspendată pe un timp oarecare, creditorul nu este în drept să repete ratele ajunse la scadență.

Totuși, dacă creditorul ar arăta că, pentru ași procura mijloacele de trai a fost nevoit să contracteze datorii, el ar putea reclama plata acestor datorii în limitele pensiunii alimentare. (Trib. civil din Lyon. Audiența din 27 Mai 1921. La Loi No. 224 din 26 Noembrie 1921).

Tip. Soc. anon. CURIERUL JUDICIAR, București Rakovei 5 TELEFON 13/29. — Ad-tor: Avocat I. Codreanu — c. 320

Apel. — Predarea dosarelor. — Incertitudine. — Expertiză.

Când, în apel, ambele părți sunt de acord să recunoască că dosarele produse înaintea primei instanțe și cuprinzând documentele examinate de primi judecători, au dispărut și nu pot fi din nou înfățișate, iar noi cercetări nu ar duce la regăsirea acelor dosare, Curtea găsindu-se în imposibilitate de a analiza documentele esențiale pentru soluționarea procesului, în fața îndoeii lăsată de citirea hotărârei primei instanțe și de explicațiunile făcute părții și avocaților, în loc de a urma fără control opiniunea primilor judecători, trebuie să recurgă la o expertiză în care puterile cele mai largi vor fi date expertului pentru stabilirea adevărului. (Curtea de Apel din Lyon, 23 Martie 1921. La Loi 228 din 2 Dec. 1921).

* * *

Violențe și căi de fapt. — Fapte nespecificate. — Lipsă de motivare. — Art. 311 c. p. fr. (art. 238 c. p. r.).

Orice sentință condamnatoare trebuie să specifice faptele și să conțină motivele necesare pentru a justifica în mod legal condamnațiunea pronunțată.

Prin urmare, trebuie anulată hotărârea care, pronunțând o condamnățiune pentru loviri, prin aplicațiunea art. 311 c. p. nu menționează în ce au consistat aceste violențe și pune astfel Curtea de Casație în imposibilitate de a aprecia dacă faptul reținut constituie o contravenție de simplă poliție sau un delict pasibil de pedepse corecționale. (Cas. crim., 26 Febr. 1921. Bull. Cass. crim. No. 102).

INFORMATIUNI

Directorul nostru, d-l Nicolae C. Schina, primind cu ocaziunea zilei sale onomastice numeroase felicitări din Capitală și provincie, roagă a i se îngădui, întrucât nu poate face altfel, ca pe această cale să exprime mulțumirile sale recunoscătoare și magistraților cari s'au gândit la dânsul, asigurându-i că va lupta cu aceeași tărie și convingere, în viitor ca și în trecut, pentru ca Justiția țării să ocupe în Stat, rolul pe care Constituția i l'a hărăzit.

* * *

A apărut în editura Viața Românească :

REFORMA IMPOZITELOR DIRECTE, de d-l Constant C. Georgescu, docent în specialitatea științelor financiare la Facultatea de Drept, din București, cuprinzând :

Expunerea și analiza critică a legilor pentru reforma contribuțiilor directe, a impozitului progresiv asupra averii și îmbogățirii de război, a impozitului pe lux și cifra afacerilor, — indicând modificările și suprimările de adus legilor, cu o introducere asupra impozitului pe venit în doctrină și legislațiune comparată și o prefață de d-l M. Săulescu fost ministru de finanțe, profesor de finanțe la Facultatea de Drept din București. Prețul 40 lei. Se poate procura dela Curierul Judiciar, adăogându-se 2 lei pentru porto postal recomandat.

Rugăm stăruitor pe d-nii abonați din provincie a nu mai aștepta alte invitațiuni, sau sosirea încașatorilor, și a bine voi să trimită achitarea abonamentului prin mandat postal, direct la administrația ziarului „Curierul Judiciar“, București, stăruind pe cotorul mandatului „pentru abonamentul datorat partida No.“.

SECȚIA ISTORIE

ACADEMIEI R. P. R.

V. VERIFICAT

1921